

GUD GÖMMER SIG

I ENKELHETEN, UPPENBARAR

SIG SEDAN I DENSAMMA

Tack, broder Neville! Herren välsigne Dig! God förmiddag, vänner! Jag betraktar förvisso det här som en av höjdpunkterna i mitt liv, att få vara i tabernaklet igen i förmiddag, att få se dess vackra konstruktion och ordningen bland Guds barn, som sitter i Hans hus idag.

² Jag blev så förvånad, då jag kom hit igår och såg hur byggnaden såg ut. Jag drömde aldrig om, att det skulle vara så här. Då jag såg ritningarna, då de hade ritat upp ritningarna, såg jag bara ett litet rum till, som låg vid ena sidan, men nu finner jag, att det är en — ett vackert ställe. Och vi är tacksamma till den Allsmäktige för det här vackra stället. Och vi är . . .

³ Jag bär fram hälsningar till Er i förmiddag från min hustru och mina barn, som längtar efter att få vara här nu på det här invigningsmötet och den här veckan av helgelse för Kristus. Men barnen går i skolan och det är svårt att komma iväg. Och de har väl kommit över sin känsla av hemlängtan till huset, men vi kommer aldrig att komma över känslan för Er, människor. Man kommer inte över den. Det finns någonting sådant som att ha vänner. Och jag — jag sätter värde på vänner överallt, men det är någonting med gamla vänner. Det spelar ingen roll, var man får nya vänner, det är ändå inte de gamla.

⁴ Vart jag än skulle fara omkring, kommer det här stället alltid att vara heligt. Ty för omkring trettio år sedan, i en dyg liten damm, vigde jag det här markstycket åt Jesus Kristus, då det inte var någonting annat än en — en dypöl. Allt det här var en liten damm. Det är orsaken till, att gatan är i olag där . . . Vägen måste gå runt, för att komma undan från dammen, som fanns här inne. Och här inne brukade det finnas liljor, dammliljor kom upp.

⁵ Och liljan är en mycket underlig blomma. Fastän den föds i dy, den måste pressa sig upp genom dyn och sedan genom vattnet och slammet, för att kunna komma upp till ytan, för att visa sin skönhet.

⁶ Och jag — jag tror i förmiddag, att det där i mångt och mycket är, vad som har skett här. Att sedan den gången en liten dammlilja har ansträngt sig och då den kom upp till vattenytan, slog den ut sina vingar, dess små kronblad kom ut och den

återspeglade Liljan i Dalen. Må den stå kvar länge! Må den vara ett hus, som är helt invigt åt Gud!

⁷ Själva tabernaklet blev invigt 1933. Men jag tänkte, att i förmiddag skulle det vara mycket bra, att ha bara ett — ett litet invigningsmöte igen, och särskilt för de människor, som med sin kärlek och tillgivenhet till Kristus har gjort allt det här möjligt. Och jag vill tacka varenda en av Er för Era offergåvor osv., som Ni har gett för att inviga den här kyrkan åt Kristus.

⁸ Och jag har stora förväntningar och tackar församlingen för att få tala de här orden på våra fina bröders vägnar här i församlingen, som har ägnat sina tjänster åt det här. Broder Banks Wood, vår ädle broder, broder Roy Roberson, vår ädle broder och många andra, som i osjälviskhet och hjärtats enfald har lagt månader på att konstruera det här stället så, som det har blivit, och stannat här för att se till, att det byggdes precis rätt.

⁹ Och då jag gick in, att få se den här talarstolen, den sorten jag alltid har längtat efter i hela mitt liv! Jag är . . . Broder Wood visste, vad jag tyckte om. Han sa aldrig, att han skulle bygga den, men han har byggt den.

¹⁰ Och jag la märke till byggnaden och hur konstruktionen, det är bara, å, det är enastående. Och nu finns det inga ord, som kan uttrycka min känsla. Det finns bara inget sätt att göra det, ser Ni. Och, men Gud förstår. Och må var och en av Er bli belönad för Era bidrag och allt Ni har gjort, för att göra det här stället till vad det är, som byggnad betraktat, ett Herrens hus. Och nu skulle jag vilja säga de här orden. Byggnaden nu, så vacker som den är, innan och utan . . .

¹¹ Min svåger, Junior Weber, skötte om murningen. Jag kan inte förstå, hur det skulle ha kunnat bli något bättre än vad det är, ett perfekt arbete.

¹² En annan broder, som är här, jag träffade aldrig mannen, han satte in ljudsystemet. Men att ens märka i en sådan här platt byggnad, jag kan bara . . . Det finns inget eko i akustiken. De finns i taken här på olika sätt. Var jag än står, är det precis samma sak, ser Ni. Och vartenda rum är — är så konstruerat, att högtalarna är i dem och man kan lyckas hur man än vill höra. Det är, jag tror, att det var den allsmåktige Gudens hand, som gjorde de här sakerna. Om nu . . .

¹³ Vår Herre så har gett oss en byggnad, som vi kan dyrka Honom i, i mer än omkring trettio år. Vi började med ett jordgolv, sågspån, och satt här bredvid gamla kolkaminer. Och entreprenören, broder Wood, en av dem, och broder Roberson, talade om för mig, att där de där väggpelarna var, och de där gamla kaminerna man brukade sätta över de där golvåsarna, som gick tvärsöver, de hade tagit eld och hade bränts av, kanske två eller tre fot. Varför det inte brann ner, det var bara Gud, som bevarade det. Och sedan, efter brandskadan, och hela

tabernaklets vikt vilade på det där, varför föll det inte in, bara Guds hand. Nu är det understött med stål och vilar på marken, starkt uppbyggt.

¹⁴ Nu tror jag det är vår plikt att göra insidan rätt genom Guds nåd, att vara så tacksamma till Gud, att vår . . . Det här kommer inte bara att vara en vacker byggnad, som vi ska komma till, utan må varenda en, som kommer in, se Jesu Kristi vackra karaktärsdrag i varenda person, som kommer in! Må det vara en plats, som är helgad åt vår Herre, ett helgat folk! För hur vackert byggnadsverket än är, vilket vi förvisso verkligen sätter värde på, är församlingens skönhet människornas karaktär. Jag litar på, att det alltid kommer att vara ett skönhetens Guds hus.

¹⁵ I invigningsmötet, nu, då den ursprungliga hörnstenen lades, kom en mäktig syn. Och den är skriven i hörnstenen, den förmiddagen jag invigde det.

¹⁶ Och Ni kanske undrade, för några minuter sedan, varför jag dröjde så länge med att komma ut. Min första plikt, då jag kom in i den nya kyrkan, var att jag vigde en ung man och kvinna, som stod på kontoret. Må det vara en förebild, att jag kommer att vara en predikant, som är lojal mot Kristus i att få en Brud redo för ceremonin på den Dagen!

¹⁷ Och låt oss nu göra liksom vi gjorde i början! Då vi satte igång den första invigningen av kyrkan, var jag bara en ung man och, oj, kanske tjugoen, tjugotvå år gammal, då vi la hörnstenen. Det var till och med innan jag gifte mig. Och jag önskade alltid att få se ett ställe, som var korrekt i ordning, i Guds . . . För Gud att dyrkas på, ser Ni, med Hans folk. Och det kan vi bara göra, inte med en vacker byggnad utan med ett helgat liv, det är enda sättet vi kan göra det på.

¹⁸ Och nu, innan vi inviger, ber en invigningsbön, läser några Skriftställen och återinviger kyrkan åt Gud. Och sedan har jag några . . . Jag har ett Budskap om evangelisation i förmiddag, för att underbygga mitt Budskap, som kommer.

¹⁹ Och ikväll vill jag ta 5:e kapitlet i Uppenbarelseboken, som passar in, från — från de sju församlingstidsåldrarna till de Sju Inseglen. Så att jag . . . Sedan ska vi ha . . .

²⁰ Måndag kväll kommer det att bli ryttaren på den vita hästen. Tisdag kväll . . . ryttaren på den svarta hästen osv., de fyra hästryttarna. Och sedan ska Sjätte Inseglet öppnas.

²¹ Och sedan söndag förmiddag, nästa söndag förmiddag, om Herren vill . . . Vi får se senare, pålysa det senare. Kanske nästa söndag förmiddag ha ett möte med bön för de sjuka i byggnaden.

²² Och sedan på söndag kväll avsluta med . . . Må Herren hjälpa oss att få öppna det Sjunde Inseglet, där det bara är en kort vers. Och Den säger så här: ”Det var tystnad i Himmelen i en halvtimme”, med den där tystnaden.

23 Nu vet inte jag vad de där Inseglen betyder. Jag är precis lika mycket okunnig om dem, som kanske en del av Er är i förmiddag. Vi har kyrkliga idéer, som har presenterats av människor, men det där kommer aldrig att vidröra Det. Och om man vill se det, måste Det komma genom inspiration. Det måste vara Gud själv, det är den Ende, som kan göra det, Lammet.

Och ikväll är det den där Återlösningsboken.

24 I det här nu, orsaken till att jag inte pålyser möten med bön för de sjuka osv. är för att jag. . . Jag bor hos några vänner och jag ger varenda minut av min tid till studier och bön. Och Ni känner till den där synen jag fick just innan jag for och drog västerut, om de där sju Änglarna, som kom flygande. Så Ni kommer att förstå litet senare.

25 Så nu, nu i byggnaden, tror jag, att vi borde ha, i den här, om den har blivit invigd, rättare sagt kommer att invigas om några minuter för Gudsdyrkan, bör vi behålla den på det sättet. Vi bör aldrig köpa eller sälja i byggnaden. Vi bör aldrig göra några affärer i den här hörsalen här. Det bör aldrig göras här inne, dvs. sådant som att låta predikanter komma in och sälja böcker och allting. Vad det än är, det finns andra ställen att göra det där. För vi — vi bör inte köpa och sälja i vår Herres hus. Det bör vara en plats för — för tillbedjan, helig, invigd till det ändamålet. Förstår Ni? Nu har Han gett oss en skön plats. Låt oss inviga den åt Honom och inviga oss själva, tillsammans med den, åt Honom!

26 Och nu kan det här verka litet ohövligt, men det är inte en plats för umgänge. Det är en plats för tillbedjan. Vi bör aldrig ens muttra ett enda ord här inne till varandra, med undantag för tillbedjan, om det inte är absolut nödvändigt. Förstår Ni? Vi bör aldrig gå omkring. Vi bör aldrig springa genom byggnaden eller låta våra barn springa genom byggnaden. Och då vi gör så, kände vi för inte så länge sedan, att då vi gjorde det här, konstruerade vi det så, att vi kunde ta vara på det alltsammans. Nu har vi det här bestämt här. Naturligtvis är många människor främlingar. Tabernaklets folk vet det här, att byggnaden ska invigas till den Allsmäktiges tjänst. Därför, då vi inviger oss själva, så låt oss komma ihåg, att då vi går in i den där helgedomen, så håll tyst åt varandra och tillbe Gud!

27 Om vi vill hälsa på varandra, finns det platser, där vi kan kan få träffa varandra, så där. Men vandra aldrig omkring där man inte kan höra sig själv tänka och någon person kommer in och de vet bara inte, vad de ska göra, ser Ni, det är så mycket oväsen osv. Det är bara mänskligt och jag har sett det i kyrkorna, så att det har fått mig att känna mig riktigt dålig. För vi kommer inte in i Herrens helgedom för att träffa varandra. Vi kommer hit för att tillbe Gud, sedan gå till våra hem. Den här helgedomen är invigd till tillbedjan. Då. . . Stå utanför, prata vad Du vill, så länge det

är rätt och heligt! Gå till varandras hem! Besök varandra här och där! Men då Du går in genom den där dörren, så var tyst!

²⁸ Man kommer hit för att tala med Honom, ser Ni, och låta Honom svara en. Problemet med det är, att vi talar så mycket och inte lyssnar tillräckligt. Så då vi kommer in hit, vänta på Honom!

²⁹ I det gamla tabernaklet, nu, det finns kanske inte en enda person, som är här i förmiddag, som var där på invigningsdagen, då Major Ulrich spelade musiken. Och jag stod bakom de tre korsen här för att inviga platsen. Jag tillät ingen... Vaktmästarna stod vid dörren för att se till, att ingen pratade. Då man hade pratat färdigt utanför. Man kom in. Om man ville, kom man tyst och stilla till altaret och bad, tyst. Man gick tillbaka till sin plats, öppnade Bibeln. Vad ens granne gjorde, det var hans sak. Man hade ingenting att säga. Om man ville tala med honom, sa man: "Jag ska träffa honom utanför. Jag är här för att tillbe Herren." Man läste Hans Ord eller satt tyst.

³⁰ Och sedan, musiken. Syster Gertie, jag vet inte, om hon är här i förmiddag eller inte, syster Gibbs. Det gamla pianot, tror jag, stod bak i det här hörnet, så långt jag minns. Och hon spelade stilla: "Nere vid korset, där min Frälsare dog", någon riktigt ljuv, mjuk musik, och — och sedan var tiden inne för mötet. Och sångledaren kom fram och ledde ett par församlingssånger. Och sedan, om de hade någon enastående solosång, sjöng de den. Men aldrig bara en massa hålligång. Och sedan spelade musiken fortfarande. Och då jag så hörde det, visste jag, att det var min tur att komma ut.

³¹ Då en predikant går in i en församling med bedjande människor och Andens smörjelse, måste man få höra från Himmelen. Det är bara alltsammans. Det finns inget sätt att undgå det. Men om man går in i förvirring, då... Man — man blir så förvirrad och Anden blir bedrövad, och det vill vi inte, nej. Vi vill komma hit för att tillbe. Vi har vackra hem, som jag kommer att tala om om en minut bara osv. Hemma, där vi besöker våra vänner och bjuder hem dem. Det här är Herrens hus.

³² Nu finns det ju små barn, nu, små spädbarn. De vet ju inte bättre. De, enda sättet de kan få det de vill ha på, är att gråta efter det. Och ibland är det vatten att dricka och ibland behöver de tillsyn. Och så har vi, genom Guds nåd, ställt i ordning ett rum. Det kallades för ett "gråtrum" på listan, men det är rakt framför mig. Med andra ord, dit mödrarna kan ta sina spädbarn.

³³ Nu besvärar det kanske aldrig mig här på talarstolen. Kanske jag inte ens märker det, då jag är smord. Men det finns andra människor, som sitter nära, och det besvärar dem, ser Ni, och de kommer hit för att höra på gudstjänsten. Så mödrarna är... Ens lilla barn börjar gnälla, det kan man inte rå för. Å, visst, det är ett... Du skulle, Du bör ta det med Dig. En riktig

mor vill ta sitt lilla barn med sig till kyrkan, och det är det man bör göra.

³⁴ Och vi har ett rum där, varifrån man kan se vartenda hörn av byggnaden, hela hörsalen, och en högtalare där, på vilken man kan ställa in volymen hur man än vill. Med en liten toalett i änden och ett tvättställ och allting precis exakt för moderns bekvämlighet. Med stolar osv., så man kan sitta ner, plats att byta på babyn på, om den behöver bytas på, och allting sitter där. Det är fixat alltsammans.

³⁵ Och så kommer många gånger tonåriga barn och ibland vuxna att. . . Ni vet, unga människor vill skicka lappar eller retas eller någonting i kyrkan. Ni är nu gamla nog för att veta bättre än så. Förstår Ni? Ni bör veta bättre än så. Förstår Ni? Man bör inte komma hit. . . Om Du väntar Dig att bli en verklig man en dag och fostra en familj åt Guds Rike, så börja med det från början, ser Du, och — och handla rätt och gör rätt, och nu naturligtvis.

³⁶ Nu står ju vaktmästarna i byggnadens hörn osv. Och om det blir något bråk, är de — är de förordnade, som deras plikt, och förtroendemännen som sitter här framme, att om någon börjar uppföra sig illa, är de bemyndigade att be personen hålla tyst.

³⁷ Så om de inte har den respekten, vore det bättre, att någon annan fick den sittplatsen, för det finns någon, som vill höra på. Det finns någon, som har kommit i den avsikten, att få höra. Och det är det, vi är här för, att få höra Guds Ord. Och så vill varena en höra Det och vill ha dem så tysta, som de kan vara. Precis så tysta, som de kan vara, dvs. inte en massa prat och hålligång.

³⁸ Naturligtvis, någon som tillber Gud, det väntar man sig. Det är som det ska vara. Det är det, som man är här för, det är att tillbe Herren. Så om Du bara känner, att Du vill prisa Gud eller ropa, fortsatt bara, ser Du, för det är det Du är här för, ser Du, men för att tillbe Gud på ditt eget sätt att tillbe. Men det finns ingen, som tillber Gud, medan man pratar och skickar lappar, och då hjälper man någon annan att komma bort ifrån att tillbe Herren, ser Ni, så vi känner, att det skulle vara fel. Och vi vill göra det till en regel i vår kyrka, dvs. i vår församling, att den här byggnaden, den här kyrkan ska vara vigd åt Guds Rike och åt Ordets predikan. Be! Tillbe! Det är orsaken till, att Du ska komma hit, att tillbe, då.

³⁹ Och så en annan sak, då gudstjänsten är slut, är folk i församlingarna. . . Jag — jag tror inte det är så här, för. . . Jag har alltid gått, ser Ni, för jag försvinner.

⁴⁰ Vanligen kommer smörjelsen, även då jag predikar i andra möten, och syner inträffar. Och jag är utsliten och jag går undan, ut i rummet. Och kanske Billy eller några av männen där följer mig hem och låter mig vila en stund, tills jag kommer ut ur det, för det är mycket ansträngande.

41 Och ändå så har jag sett församlingar, där barnen tilläts att springa över hela helgedomen och — och de vuxna stod och ropade till varandra tvärs över rummet. Det är ett bra sätt att förstöra det kommande mötet den kvällen, eller vilken tid det nu är. Förstår Ni?

42 Så snart mötet är avslutat, så lämna hörsalen! Man är färdig med tillbedjan då. Gå sedan ut och prata med varandra och vad Ni än vill göra! Om Du har någonting Du vill prata med någon om, träffa dem, nå, gå med dem Du, eller till deras hem eller vad det nu är, men gör det inte i hörsalen! Låt oss viga den här åt Gud! Förstår Ni? Det här är Hans mötesplats, där vi möter Honom. Förstår Ni? Och Lagen utgår ifrån helgedomen, naturligtvis. Och jag — jag tror, att det där skulle vara välbehagligt för vår himmelske Fader.

43 Och då Ni sedan kommer och blir varse, att gåvor börjar falla ibland Er . . . Vanligen är det nu . . . Jag vill lita på, att det aldrig är så här, med då folk får en ny kyrka, innan man vet ordet av, blir församlingen stel. Man vill aldrig, att det ska vara så. Då allt kommer omkring, är det här en plats för tillbedjan. Det här är Herrens hus. Och om andliga gåvor börjar komma ibland Er . . .

44 Jag förstår, att medan jag har varit borta, har folk flyttat in från olika delar av landet för att göra den här till sitt hem. Jag är tacksam, tacksam till Gud, att, jag tror att . . .

45 Den förmiddagen, då jag invigde och la den där hörnstenen där, som en ung man, bad jag, att den skulle få stå för att få se Jesu Kristi Tillkommelse. Och då jag gjorde det och var skyldig tusentals dollars och de . . . Man kunde ta upp ett offer i en församling av den här storleken och få trettio eller fyrtio cents, och vårt åtagande var ungefär en hundrafemtio, tvåhundra dollars per månad. Hur kunde jag någonsin göra det? Och jag visste, att jag hade arbete och jag skulle betala av det. Jag . . . Sjutton års pastorstjänst utan att ta en enda cent utan jag gav allt, som jag hade själv, utöver mitt levebröd, och allt det där kom in i den där lilla lådan där bak, till Guds Rike.

46 Och folk profeterade och förutsa, att inom ett års tid skulle det förvandlas till ett garage. Satan försökte ta ifrån oss det en gång på grund av ett fel, en bedräglig rättegång. En man påstod, att han skadade sin fot, medan han arbetade med det och lät det sedan vara och därefter . . . Och stämde oss och ville ta tabernaklet. Och i veckor stod jag på vakt. Men trots alla missförstånd och förutsägelser och vad de sa, står det idag som en av de vackraste hörsalarna och de finaste kyrkorna, som finns i Förenta Staterna. Det är riktigt.

47 Härifrån har den levande Gudens Ord gått runt hela världen, ser Ni, runt världen och Det har hela tiden cirklats runt globen, från varenda nation under Himmelen, så långt vi vet, runt och

runt världen. Låt oss vara tacksamma för detta! Låt oss vara tacksamma för detta!

⁴⁸ Och nu, då vi har en plats att bo på, tak över huvudet, en ren, trevlig kyrka att sitta i, så låt oss inviga oss själva på nytt åt uppgiften och helga oss åt Kristus!

⁴⁹ Och broder Neville, vår ädle broder, en verklig pastor, en den levande Gudens tjänare. Så långt den mannen känner till Budskapet, håller han med om Det med allt vad han har. Det är riktigt. Han är en mild person. Han är litet rädd att, eller inte rädd, jag menar inte det. Men han är så — så förskräckligt mild, så han säger bara inte ifrån, Ni vet, liksom att — att säga en sak, som är skarp och skärande, eller: ”Sitt ner!” eller: ”Håll tyst!” Jag — jag har lagt märke till det och lyssnat till ljudbanden bakom det.

⁵⁰ Men jag kan händelsevis göra det. Så jag — jag . . . Och jag — jag vill, att Ni ska komma ihåg mina ord, ser Ni. Och allt det här spelas in på band, ser Ni. Allting spelas in. Och var snäll och låt varenda diakon stå på sin plikts post och komma ihåg, att Du har ett uppdrag från Gud att hålla den där tjänsten helig! Förstår Du? Varenda förtroendemän, samma sak. Pastorn ska bära fram . . .

⁵¹ Det är inte meningen, att pastorn ska behöva säga det där. Det är förtroendemännen . . . Eller jag menar diakonerna, för de är församlingens polis. Dvs. om unga par kommer utanför och tutar i hornen och, Ni vet hur de vanligen gör, eller någonting sådant vid mötena eller kommer dit ut. Och mamma skickar sin flicka hit ner och hon ger sig iväg med någon avfalling och åker där ute i bilen och hennes mamma tror, att hon är i kyrkan, så där. Diakonen bör se till det där. ”Antingen kommer Du in hit och sätter Dig, eller också tar jag Dig i min bil och skjutsar hem Dig till Din mamma.” Förstår Ni? Ni, Ni måste göra det.

⁵² Kom ihåg, att kärleken tillrättavisar, ser Ni, alltid. Äkta kärlek tillrättavisar, så man måste kunna stå ut med tillrättavisningen. Och, mödrar, vet nu, att det finns en plats där för Era spädbarn! Ni ungdomar vet bättre än att springa omkring i byggnaden. Förstår Ni? Och Ni vuxna vet bättre än att prata och föra Era samtal i hörsalen. Förstår Ni? Gör inte det. Det är fel. Det är inte behagligt för Gud.

⁵³ Jesus sa: ”Det är skrivet: Mitt hus ska göras till ett hus för tillbedjan, bön. Ut . . . Kallas bönehuset av alla nationer!” Och de köpte och sålde och Han flätade rep och körde ut människorna ur hörsalen. Och vi vill förvisso inte, att det ska ske i den här helgedomen här. Så låt oss viga våra liv, vår kyrka, våra uppgifter, vår tjänst och allting vi har åt Guds Rike!

⁵⁴ Nu, nu vill jag läsa några Skriftställen innan vi får invigningsbönen. Och — och det är bara en återinvigning, för den verkliga invigningen skedde ju för trettio år sedan. Nu om . . .

Sedan, efter att vi – vi har läst det här Skriftstället och talat över Det i några minuter, litar jag på, att Gud kommer att ge oss Sina välsignelser.

⁵⁵ Och nu var det en sak till, som jag tänkte säga. Ja. Där vi brukade ha bandspelarna osv., där har vi ett vanligt rum, för dem, som vill göra inspelningar. Det finns särskilda uttag och allting där, som kommer direkt från huvudmikrofonen där inne.

Det finns rum, dräkter, allting för dopförrättningar.

⁵⁶ Och så en sak, många människor har alltid tyckt illa om mig, många människor som faktiskt inte kände Skrifterna, för att vi har ett krucifix i en kyrka. Jag kommer ihåg, att någonting hände här ifråga om det. Jag hade tre kors och en broder blev alldeles uppskakad, för han hade hört ett annat samfund säga, att ett krucifix betydde katolicism.

⁵⁷ Jag vill, att någon student eller någon eller någon pånyttfödd kristen ska säga, att katolikerna har ensamrätt på krucifixet! Kristi krucifix representerar inte katolicismen. Det representerar Gud, Riket. Helgonen representerar nu katolicismen. Vi tror, att det finns ”En enda Medlare mellan Gud och människor, och det är Kristus.” Men katolikerna tror på alla slags medlare, tusentals kvinnor och män och allting. Vilken god katolik som helst, som dör, blir en medlare. Kristi krucifix representerar nu Jesus Kristus.

⁵⁸ Visste Ni, att de tidiga kristna, enligt den – den tidiga församlingens forntida historia, de bar kors på sina ryggar, vart de än gick, för att tillkännage och identifiera sig som kristna? Nu hävdar ju katolikerna, att det var de. Naturligtvis hävdar de, att de var de första, men den katolska kyrkan var ännu inte organiserad då. Förstår Ni? Men kristna bar ett kors på . . . Ni har hört folk säga ”korsrygg”. Hämför man det till katoliker?

⁵⁹ Det är de verkliga katolikerna, Den Helige Andes universella Församling i världen, det är korrekt. Vi är katoliker. Vi är de ursprungliga katolikerna, de Bibel-troende katolikerna. Förstår Ni? De är den katolska kyrkan, organisationen. Vi är fria från det där. Vi är fortsättningen på apostlarnas Lära. Vi är fortsättningen på Den Helige Andes dop och alla de ting, som den tidiga Församlingen stod för, och den katolska kyrkan har inget av dem. Förstår Ni?

⁶⁰ Så de placerade krucifixet här, som hämtades, som höggs ut ur olivträd under platsen där Jesus bad. Det är det krucifixet, som tog åratals och gavs till mig av broder Arganbright. Och jag vill inviga det tillsammans med den här kyrkan.

⁶¹ Och så passande det där var, vem som än hängde det där. Jag vet inte, vem det var, som hängde det där till – till vänster om mig. Han förlät rövaren på Sin högra sida, det var jag.

62 Och en annan sak, som det representerar, då Hans huvud är böjt, så man ser Hans lidande. Vilka personer som helst, som är . . . Det tittar över altaret. Och Han väntar Dig hit, syndare, och Han kommer att titta ner på Dig. Senare ska de få en liten lampa, som sitter här, så då man inbjuder till altaret kommer ett ljus att blinka på det där, så att då folk är här för . . .

63 Man säger: "Varför behöver man det där? Man ska inte ha någon bild."

64 Nåväl, då, samme Gud, som sa: "Gör Er inga beläten!" samme Gud sa: "Bygg två keruber och luta deras vingar mot varandra och sätt dem på nådastolen, där människorna ber."

Ser Ni, det är — det är utan förståelse. Förstår Ni?

65 Så det där är inspirerat och direkt hängt på sin rätta plats. Och jag är så tacksam att få vara den på högra sidan. Jag litar på, att Han har förlåtit mig, för jag, såvitt jag vet har jag aldrig bokstavligen stulit någonting i mitt liv, men jag har missbrukat Hans tid, så att jag har stulit på det viset. Och jag har gjort många saker, som jag inte borde göra. Och jag är tacksam till Gud i förmiddag, för att Han har förlåtit mina synder.

66 Och nu vill jag läsa ur Första Krönikeboken 17 och bara tala i omkring fem minuter om invigningen, be och sedan ska vi gå in i Budskapet. I Första Krönikeboken, nu, det — det 17:e kapitlet.

Nu hände det sig, då David satt i huset, att David sa till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av cedrar, men Herrens förbundsark står kvar under tältduk."

Då sa Natan till David: "Gör allt, som är i Ditt hjärta, för Gud är med dig."

Och det hände sig samma natt, att Herrens ord kom till Natan och sa:

"Gå och säg till min tjänare David. . . Gå och säg till David, min tjänare, (rättare sagt): Så säger Herren: Du ska inte bygga mig ett hus att bo i,

För jag har inte bott i något hus sedan den dagen, då jag förde ut Israel tills den här dagen, utan har gått från tält till tält och från det ena tabernaklet till det andra.

Var jag än har vandrat tillsammans med hela Israel, talade jag då ett enda ord till Israels domare, som jag bjöd att ge Israel mat och sa: "Varför har ni inte byggt mig ett hus. . . ?"

Nu ska du därför säga så till . . . David: Så säger härskarornas Herre: Jag tog dig ifrån betesmarken, ja från att följa fåren, för att du skulle vara härskare över mitt folk Israel.

Och jag har varit med dig vart du än har vandrat och har utrotat . . . dina fiender framför dig och har gjort

dig ett namn, likt namnet på . . . stora män, som finns på jorden.”

67 Jag skulle här vilja säga, att — att David såg samma sak, som vi såg. David sa: ”Det är inte rätt, att Ni människor har byggt mig ett hus av ceder och min Guds förbundsark står kvar under tältdukar.” Det där var får- och djurskinn, som hade sytts ihop. Han sa: ”Det är inte rätt för mig att ha ett vackert hem och min Guds förbundsark ska stå kvar i ett tält.” Så Gud la på hans hjärta att bygga ett tabernakel.

68 Men David var en — en man som älskade och hade invigt sig åt Gud, ändå hade han utgjutit alltför mycket blod. Så han sa . . . David sa det här i närvaro av profeten för den tidsåldern, vilken var Natan. Och Natan, som visste, att Gud älskade David, han sa: ”David, gör allt, som är i Ditt hjärta, för Gud är med Dig!” Vilket uttalande!” Gör allt, som är i Ditt hjärta, för Gud är med Dig!” Och samma natt. . . Det visar hur helgad åt Guds kärlek David var.

69 Och att sedan få se, att samma natt, då Han visste, att han for vilse, att han inte kunde få göra det, var Gud nådig nog att komma ner och tala till Natan. Och jag har alltid tyckt om de här orden: ”Gå och säg till Natan, min . . . Gå och säg till David, min tjänare, att: ’Jag tog Dig från betesmarken.’” Precis, han var inte någonting.

70 Och jag — jag skulle vilja tillämpa det där här, bara en minut. ”Jag tog Dig från ingenting och jag — jag — jag gav Dig ett namn. Du har fått ett namn, likt stora män, som är på jorden.” Och jag skulle vilja tillämpa det där på — på ett förtroligt sätt, men ändå på ett sätt göra det klart. Jag tänkte, att . . .

71 För några år sedan stod jag nere i staden här och ingen brydde sig om mig. Ingen älskade mig. Och jag älskade människorna, men ingen älskade mig på grund av familjens bakgrund. Ingen ringaktning för min kära mor och far.

72 Så jag önskar, att mamma skulle ha fått leva för att gå in i den här helgedomen i förmiddag. Många av de gamla, som placerade sina pengar för att hjälpa till att bygga det här, kanske Gud i förmiddag vill låta dem titta över räcket.

73 Men familjen Branham hade inte så gott rykte häromkring, för drickandets skull. Ingen hade någonting att göra med mig. Och jag kommer ihåg, att jag berättade för min hustru för inte så länge sedan, att jag — jag inte kunde få någon att prata med mig. Ingen brydde sig om mig. Och nu måste man gömma sig för att få litet vila.

74 Och nu har Herren gett oss det här fina stället och — och de här stora tingen, som Han har gjort. Och Han gav mig ett . . . Förutom ett — ett dåligt rykte gav Han mig ett namn likt några av de stora människans. Och Han har utrotat mina fiender vart jag än

har gått. Det har aldrig varit någonting, som har kunnat stå pall för Det, vart Det än har gått. Men, och så tacksam jag är för det.

⁷⁵ Och hur skulle jag någonsin ha kunnat veta, som en liten trashank här uppe, två eller tre kvarter härifrån i Ingramvilleskolan, då jag var skolans driftkucku, för att jag var så trasig, och åkte skridskor på en gammal damm? Hur skulle jag någonsin ha kunnat veta, att nere under den där dammen låg det ett frö till en lilja, som skulle kunna blomma så här? Och hur skulle jag någonsin ha kunnat veta, att fastän ingen pratade med mig, skulle Han ändå ge mig ett — ett namn, som skulle bli ärat ibland Hans folk?

⁷⁶ Och nu fick David inte bygga templet. Han kunde inte göra det. Men Han sa: "Jag ska låta en uppstå av Din säd och han ska bygga templet och det templet ska vara ett evigt tempel. Och åt Din son, Davids son, ska det bli ett evigt rike, som han ska styra." Salomo, Davids son i det naturliga, av hans naturliga kraft, byggde ett hus åt Herren, ett tempel.

⁷⁷ Men då Davids verkliga Säd kom, Davids Son, sa Han till dem, att det skulle komma en tid, då det inte skulle lämnas en enda sten ovanpå den andra av det där templet. Men Han försökte visa dem till ett annat tempel.

⁷⁸ Johannes, uppenbararen i Uppenbarelseboken, han såg det här Tabernaklet. I Uppenbarelseboken 21 såg han, att: "Det nya Templet kom, kom ner från Himmelen, prydd liksom en brud var prydd för sin man. Och en Röst ut ur Templet sa: 'Se, Guds Tabernakel är hos människorna och Gud ska vara hos dem och de ska torka alla tårar från sina ögon. Och det ska inte mer finnas någon hunger och inte längre någon sorg, någon smärta eller död, för det tidigare tingen har försvunnit.'"

⁷⁹ Då ska Davids sanne Son, som vi kommer att få se i lektionerna, som kommer den här veckan, komma till Sitt Tempel, Guds Tempel, det verkliga Tabernaklet, som Han har farit bort för att konstruera nu. För Han sa i Johannes 14: "I min Faders Hus är det många boningar och jag ska gå . . ." Vad menade Han med det? Det är redan förutbestämt. "Och jag ska gå och bereda en plats åt Er och ska komma tillbaka för att hämta Er till mig." Och naturligtvis vet vi, att det kommer att bli i den stora Tidsålder, som ska komma. Och Davids sanna Säd, som är Jesus Kristus, kommer att inta Tronen och ska där regera över Församlingen, som Sin Brud, hemma hos Honom, och över Israels tolv stammar, genom hela Evigheten.

⁸⁰ Och de här små ställena, liksom David, som inte kunde bygga Guds sanna Tabernakel, för att han inte var förberedd för att göra det. Det fanns ingenting han kunde göra. Han var dödlig och utgöt blod. Så är det idag för oss, vi är inte förberedda för att bygga Guds sanna Tabernakel. Det finns bara en enda, som kan göra det, och Det håller på att byggas nu.

⁸¹ Men det här lilla tabernaklet, tillsammans med templet, som Salomo byggde åt Honom, och tillsammans med de andra, är bara tillfälliga platser för tillbedjan, tills den tiden kommer, då det verkliga Tabernaklet ska sättas upp på jorden. ”Och rättfärdigheten ska regera från sky till sky. Och där ska det inte längre finnas någon sorg.” Inga begravningar ska hållas i det Tabernaklet. Där ska inte hållas några bröllop, för Bröllopet ska vara ett enda Bröllop för Evigheten. Vilken tid det ska bli!

⁸² Men låt oss besluta oss i våra hjärtan idag, för att till åminnelse och i väntan på det där Tabernaklet, som ska komma, vi ska karaktärisera oss så genom Hans Ande, att vi ska tillbe på den här platsen, liksom om vi vore på den där andra Platsen, medan vi väntar på, att den Platsen ska komma!

⁸³ Låt oss nu stå upp på våra fötter, medan jag läser i Den Heliga Skrift!

Och jag såg en ny himmel och en ny jord, för den första himmelen och den första jorden hade försvunnit, och det fanns inte längre något hav.

... jag Johannes såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från Gud ut ur himmelen, iordninggjord som en brud, smyckad för sin man.

Och jag hörde den ... rösten från himmelen säga: ”Se, Guds tabernakel är hos människorna och Han ska bo hos dem och de ska vara hans folk och Gud själv ska vara hos dem och vara deras Gud.”

Låt oss böja våra huvuden nu!

⁸⁴ Vår himmelske Fader, vi står i vördnad. Vi står i respekt och i helig aktning. Och vi ber Dig, Herre, att ta emot vår gåva, då Du har gett oss nåd, pengar, till att göra i ordning en plats för tillbedjan åt Dig. Det finns ingenting eller någon plats, som vi skulle kunna ställa i ordning på jorden, som skulle vara värdig för Guds Ande att bo på. Men vi erbjuder den här åt Dig som ett tecken på vår kärlek och våra känslor för Dig, Herre. Och vi tackar Dig för allt, som Du har gjort för oss.

⁸⁵ Och byggnaden och marken invigdes nu till tjänst för länge sedan och vi tackar Dig för minnena av det, som har varit. Och nu, Herre, Gud, liksom en syn bröt fram för årtal sedan och uttryckte detta, att jag såg en gammal byggnad, som människorna en gång var i, och som de hade reparerat och förnyat, och jag sändes tillbaka över floden.

⁸⁶ Nu, Herre, Gud, himmelens och jordens Skapare, står vi som Din fällas folk. Vi står som Ditt Rikes folk. Och tillsammans med mig själv och pastorn och församlingen, folket, inviger vi den här byggnaden till tjänst åt Gud Allsmäktig, i Jesu Kristi, Hans Sons, Namn, till Guds tjänst och till vördnad och respekt för Gud. Och må Evangeliet flöda så från den här platsen, att Det kommer att

få världen till att komma från globens fyra hörn för att få se Guds Härlighet, som går ut ifrån den. Liksom Du har gjort förr, må framtiden bli många gånger mäktigare!

⁸⁷ Fader, vi inviger nu oss själva till tjänst genom Ordet med allt, som finns i oss. Herre, församlingen och folket, de inviger sig i förmiddag till att höra Ordet. Och vi, som predikanter, inviger oss: "Till Ordets predikan, till att träda upp i tid och otid, förebrå, tillrättavisa med allt tålmod." Liksom det är skrivet där i hörnstenen, för trettio år sedan. Du sa, att: "Den tiden skulle komma, då människorna inte skulle uthärda den sunda Läran utan skulle samla lärare åt sig, eftersom det kliade dem i öronen och vändas bort ifrån Sanningen till fabler." Herre, eftersom vi har försökt att framhålla Ordet för människorna, må vi bli inspirerade och styrkta till en dubbel prestation! Herre, då en dubbel arvslott av Anden träffar platsen, må Den Helige Ande . . .

⁸⁸ Liksom det var på den dagen, då templet invigdes, då Salomo bad, Den Helige Ande i form av Eld- och Molnstoden kom in genom dörren på framsidan, dånade fram runt Keruberna, gick bort till det Heliga och intog Sin viloplats där. Å, Gud! Salomo sa: "Om Ditt folk är i trångmål någonstans, ser mot denna heliga Plats och ber, så hör från himmelen!"

⁸⁹ Herre, må Den Helige Ande i förmiddag komma in i vartenda hjärta, varenda överlåten själ, som finns här inne! Och Bibeln säger, att: "Guds Härlighet var så mäktig, att predikanterna inte ens kunde predika för Guds Härlighets skull." Å, Herre, Gud, låt det upprepas igen, då vi ger oss åt Dig tillsammans med församlingen i invigning till tjänst! Och det är skrivet: "Be, så ska Du få!"

⁹⁰ Och vi överlämnar oss tillsammans med vårt erbjudande om kyrkan i förmiddag åt Dig till tjänst åt Senaredagsljusen, åt Aftontidsljusen, så att vi må skänka tröst och tro åt de väntande människorna, som väntar på Brudgummens Tillkommelse, för att klä en Brud i Kristi Evangelium, som Herren Jesus kan ta emot. Detta inviger vi, jag själv, broder Neville och församlingen till Guds tjänst i Jesu Kristi Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

⁹¹ David sa: "Jag blev lycklig, då de sa till mig: 'Låt oss gå till Herrens hus!'" Och må det alltid vara så med oss, att då det nämns blir vi lyckliga att få samlas i Herrens hus! [Församlingen säger "Amen." – Utg.] Amen.

⁹² Nu, efter det lilla invigningsmötet, har jag en timme, nu.

⁹³ Och kom nu bara ihåg, vad vi är invigda till, till vördnad, helighet, stillhet inför Herren, tillbedjan inför Herren! Och var precis så vördsamma, som Ni kan vara, i Herrens hus! Och nu, och då mötet är avslutat, omedelbart efter att mötet är avslutat, gå från byggnaden! Förstår Ni? Och det ger vaktmästaren tid

att komma in hit och städa den inför nästa gång och bli färdig. Och då blir det inte någon förvirring i Herrens hus. Och . . . ? . . . Jag tror Ni . . . Platsen kommer att vara utrymd efter omkring femton minuter sedan mötena har avslutats. Förvissa Er om att vara vänliga. Skaka hand med varenda en och inbjud varenda en att komma tillbaka!

⁹⁴ Och — och vi väntar oss att, den här kommande veckan nu, få en av de högtidligaste mötesserierna, som någonsin har hållits i tabernaklet. Vi ser fram emot den. Nu, jag — jag . . . Det gick inte upp för mig förrän någonting . . . Förrän långt efteråt, på småtimmarna i går natt i bönen, började jag se någonting. Så jag litar på, att det här kommer att bli en härlig tid, vilket jag tror, att det blir, om Herren vill hjälpa oss. Nu, nu då jag sa ”härlig tid”, ska jag nu tala om någonting ifråga om det i förmiddag. Som Ni vet, det som människor kallar ”härligt”, är ibland inte härligt. Men det som Gud kallar ”härligt”, kallar människorna dåraktigt, och det Gud kallar ”dåraktigt”, kallar människorna härligt. Så låt oss bära det i minnet, våga vartenda Ord!

⁹⁵ Nu är mötena långa. De kommer att bli utdragna, för det är ett hårt möte, mycken undervisning, överlåtelse. Och jag bara . . .

⁹⁶ Platsen där jag bor, människorna försöker bara, vill ge mig allt möjlig att äta, men jag . . . Man säger: ”Å, Du har gått ner så mycket i vikt, broder Branham, allting.” Men jag har varit i tjänst hela tiden. Jag måste fara härifrån nästa söndag kväll, för att komma till en annan, riktigt snart, i Mexico. Så det är bara svårt. Så, men jag försöker bara komma ifrån så mycket ätande och — och göra mig redo.

⁹⁷ Och jag är glad att i förmiddag få träffa broder Junior Jackson och — och broder Ruddel och — och de olika predikanterna osv. häromkring. Gud välsigne Er alla!

⁹⁸ Nu vill jag i förmiddag tala till Er om ett ämne, som jag har några anteckningar nedskrivna här om. Och jag vill först läsa från Jesajas Bok, det 53:e kapitlet. Medan Ni nu slår upp det, skulle jag vilja göra en pålysning eller två.

⁹⁹ Så att ikväll vill jag tala över *den här* Boken, som överbryggar Det mellan den sista församlingstidsåldern och öppnandet av Inseglen. Det är nu ett stort gap däremellan.

¹⁰⁰ Och tidigare, då jag avslutade församlingstidsåldrarna, talade jag också där om Daniels sjuttio veckor, som omedelbart följde på Det, för det hörde ihop. Och jag sa: ”Om jag nu någonsin tar de Sju Inseglen, kommer jag att vara tvungen att bli av med de här Daniels sjuttio veckorna, för att kunna anknyta till Inseglen.” Och lämnade en sak öppen och det var 5:e kapitlet i den sjufalt förseglade Boken. Och vi ska ta det ikväll.

¹⁰¹ Vi vill försöka att börja tidigt ikväll. Hur skulle det vara, om jag . . . Du har redan nämnt det, eller hur, att börja tidigt? [Broder Neville säger ”Ja.” — Utg.] Hur skulle det vara, skulle

alla kunna vara här omkring klockan sju? [Församlingen säger "Amen."] All right. Låt oss börja det vanliga mötet klockan halv sju, sångmötet, och jag ska vara här vid sju. Och sedan genom veckan ska vi börja tidigt. Och — och vi, nu kommer vi . . .

¹⁰² Det finns inga, som älskar att sjunga så som de kristna gör. Vi älskar att sjunga. Vi älskar de där sakerna.

¹⁰³ Men nu är vi — vi är i någonting annat nu. Vi är — vi är i Ordet, ser Ni, så låt oss — låt oss stanna kvar vid Det nu! Det ska vi. Vi är — vi är i undervisning. Och Ni kan inse, vilken stor påfrestning det är på mig, ser Ni, för om jag undervisar någonting fel, kommer jag att vara tvungen att stå till svars för det. Förstår Ni? Och så får jag inte ta vad vem som helst säger. Jag måste. . . Det måste vara inspirerat. Och jag tror, att de Sju Änglarna, som håller de där Tordönen, kommer att ge oss det. Förstår Ni?

¹⁰⁴ Och nu i Jesaja, 53:e kapitlet i Jesaja, 1:a versen, eller två. Jag vill ställa den här frågan.

¹⁰⁵ Nu har det här inte att alls att göra med de Sju Inseglén. Det här är bara ett Budskap. För jag visste, att jag måste ha invigningen och jag kunde inte gå in i Det Där, för jag skulle inte få tid. Men jag tänkte bara som en liten invigningsgudstjänst, en liten minnesgudstjänst för den här kyrkan, rättare sagt en liten invigningsgudstjänst, så de — de. . . Det skulle inte bli tid sedan till att gå in i det jag vill säga, ser Ni, om den här öppningen av den här Boken, så jag ska göra det ikväll. Och nu är det här bara ett litet möte, så att det — det kommer att passa ihop med Det ändå.

¹⁰⁶ Så lyssna nu till vartenda Ord! Få tag i Det! Och — och om Ni tar upp det på band eller någonting, så håll Er noga till det där bandets Undervisning. Säg ingenting annat, än vad det där bandet säger! Säg bara precis exakt, vad bandet säger! Förstår Ni? För en del av de här sakerna, nu, vi kommer att förstå en hel del om det här nu, varför Det är missförstått. Förstår Ni? Och försäkra Er om att säga enbart vad bandet säger! Säg ingenting annat! Förstår Ni? För jag säger inte Det Där av mig själv. Det är Han, som säger Det, ser Ni. Och så många gånger står folk upp i förvirring och säger: "Tja, *Den-och-den* sa. att det betyder *det-och-det*." Lämna Det bara så, som Det är!

¹⁰⁷ Ser Ni, det är så vi vill ha det med Bibeln. Precis liksom Bibeln säger Det, det är så vi vill ha det, precis — precis Så. Lägg inte Din egen tolkning till Det! Det är redan tolkat, ser Ni. Nu:

Vem har trott på vår redogörelse? Och vem är Herrens arm uppenbarad för?

¹⁰⁸ Låt mig läsa det igen nu, noga!

Vem har trott på vår redogörelse? (Fråga!) Och vem är Herrens arm uppenbarad för?

109 Med andra ord: ”Om Ni har trott på vår redogörelse, då har Herrens arm blivit uppenbarad.” Förstår Ni?

Vem har trott på vår redogörelse? Och vem är Herrens arm uppenbarad för?

110 Nu vill jag också läsa i Matteus Evangelium, 11:e kapitlet i Matteus. Och ta nu med Er era papper osv. för vi gör hela tiden... Om Ni inte har en bandspelare, så ta med Er Era papper, så vi kan få tag i det. 11:e kapitlet i Matteus, 25:e och 26:e verserna, 11:26-27. All right, det är Jesus, som talar i bön. Jag vill börja en liten bit tidigare. Låt oss ta 25:e och 26:e versen! Jag tror det var det jag sa, ändå, för jag hade det markerat här i min Bibel.

Vid den tiden svarade Jesus och sa: ”Jag tackar dig, å, Fader, himmelens och jordens Herre, för att du har gömt de här sakerna för de visa och kloka och har uppenbarat dem för småbarn.

Ja, Fader, för så ser det bra ut i dina ögon.”

111 Ta rätt på de där två Skriftställerna! ”Vem har trott på vår redogörelse? Och vem är Herrens arm uppenbarad för?” ”Till och med så tackade Jesus Gud, för att Han hade gömt hemligheterna för de visa och kloka och skulle uppenbara dem för småbarn, sådana som ville lära sig, för det såg bra ut för Gud att göra det.”

112 Från den här texten nu, eller, för att säga så, från den här läsningen i Skriften, tar jag den här texten: *Gud gömmer sig i enkelheten, uppenbarar Sig sedan i densamma.* Det är nu för ljudbanden jag repeterar så här, för ljudbanden, ser Ni, för de — de bandar Det. Förstår Ni? *Gud gömmer sig i enkelheten, uppenbarar Sig sedan i densamma.*

113 Det är underligt att tänka sig, hur Gud gör någonting sådant där. Gud kommer att gömma Sig i någonting så enkelt, att det får de visa att missa det med en miljon mil, och sedan komma raka vägen tillbaka i det där, någonting enkelt i enkelheten i Hans sätt att arbeta och uppenbara Sig fullkomligt igen. Jag tyckte, att det utgjorde en — en text, så att vi skulle kunna studera det här, innan vi går in i den — den — den mäktiga Undervisningen om de Sju Inseglen. Många missar Honom genom sättet, på vilket Han uppenbarar Sig.

114 Nu har ju människorna sina egna idéer om vad Gud borde vara och vad Gud kommer att göra. Och liksom jag många gånger har gjort det gamla uttalandet, människan förblir fortfarande människa. Människan prisar alltid Gud för det Han gjorde och ser alltid fram emot det Han ska göra och ser bort ifrån det Han håller på att göra. Förstår Ni? Förstår Ni? Det är på det viset de missar det. De ser tillbaka och ser vilken stor sak Han gjorde, men de missar att se vilken enkel sak Han använde att göra den med. Förstår Ni? Och så ser de framåt och ser en mäktig sak, som kommer, som ska ske, och nio gånger av tio håller den redan på

att ske precis runt omkring dem. Och det är så enkelt, att de inte känner igen det. Förstår Ni?

115 En dag, en – en man här uppe i Utica . . . Och om några av hans anhöriga är här, så säger jag inte det här som någon – som någon radikal exponering av mannen. Han var veteran från Inbördeskriget. Och jag tror han var . . . Jag vet inte, vilken sida han var på, men jag tror, att han var rebell. Men han – han var ateist och han påstod, att det inte fanns någonting sådant som Gud. Han bodde i Utica. Hans namn var Jim Dorsey. Många av Er människor kanske kände honom.

116 Han har gett mig mången vattenmelon, då jag var en liten kille. Han brukade odla vattenmeloner nere vid floden, på – på bottarna där. Och han var ganska god vän med min pappa. Men han sa en dag en av de de högst enastående saker, som någonsin sades till honom, jämförelsevis. Jag var nu bara en liten pojke på den tiden. Men tvärt emot hans tro fick det där honom att gå bort och böja sitt huvud och gråta. Och jag förstod att på grund av detta blev mannen härligt omvänd till Kristus vid ungefär åttiofem års ålder.

117 Han frågade en dag en liten flicka, som kom från söndagsskolan, varför hon kastade bort sin tid på att göra någonting sådant där. Hon sa, att det var för att hon trodde, att det fanns en Gud. Och herr Dorsey sa det där, han sa: ”Barn, Du har så fel, då Du tror på någonting sådant.”

118 Och han sa, att den lilla flickan böjde sig ner och plockade upp en – en liten blomma från . . . Från marken, plockade av den dess kronblad och sa: ”Herr Dorsey, skulle Ni kunna tala om för mig, hur den här kan leva?”

119 Där var det. Då han började tänka tillbaka, kunde han ha sagt till barnet: ”Tja, den växer på jorden.” Och då skulle frågorna komma tillbaka: ”Varifrån kom jorden? Hur kom det där fröet dit? Hur skedde det?” Vidare och vidare och vidare och fortsatte bakåt tills han förstod. Förstår Ni?

120 Inte de stora, glamorösa saker, som vi tänker på, utan det är de enkla sakerna, som Gud är så verklig i, enkelheten. Så det behagar Gud att uppenbara Sig och sedan gömma Sig. Sedan gömma Sig och uppenbara Sig i enkla, små saker. Det sätts över huvudet på människan.

För om man skulle säga: ”Varför skulle en rättfärdig Gud göra så?”

121 Det är för att människan i begynnelsen utformades för att inte försöka klara sig själv. En människa utformades för att vara helt beroende av Gud. Det är orsaken till, att vi liknas vid lamm eller får. Ett får kan inte leda sig självt, det måste ha en ledare. Och det är meningen, att Den Helige Ande ska leda oss. Så människan är gjord så.

122 Och Gud gjorde alla sina verk så enkla, att den enkle skulle kunna förstå det. Och Gud gör Sig enkel hos den enkle för att kunna förstås av den enkle. Med andra ord sa Han i Jesaja 35, tror jag. Han sa: ”Inte ens en dåre ska gå vilse där inne.” Det är så enkelt!

123 Och vi vet, att Gud är så stor, att vi väntar oss, att det ska vara någonting stort, och så missar vi det enkla. Vi snubblar över enkelheten. Det är så vi missar Gud, genom att snubbla över enkelheten. Gud är så enkel, att den här tidens, och alla tiders, forskare missar Honom med en miljon mil. För i sitt intellekt vet de, att det inte finns någonting likt Honom, så stort. Men i Sin uppenbarelse gör Han det så enkelt, att de går rakt över toppen på det och missar det.

124 Studera Det Där, nu! Studera Det alltsammans! Och alla Ni människor, som är på besök här, då Ni far till era motellrum, ta då de här sakerna och fundera över dem! Vi har inte tid att lägga ut det som det borde läggas ut, men jag vill, att Ni ska göra det, då Ni kommer till motellet eller hotellet eller var Ni nu bor, eller hem. Samlas och granska Det!

125 Missar Honom på grund av sättet Han uppenbarar Sig på. För Han är så stor men gömmer Sig ändå i enkelheten för att ge Sig tillkänna för den minste. Förstår Ni? Försök inte få tag i det stora, för Han går över toppen på det. Utan lyssna till Guds enkelhet, och då finner Du Gud just här, på det enkla sättet.

126 Högglanspolerad världslig visdom, utbildad, missar Honom alltid. Nu är jag inte här . . . Och jag vet, att det finns skollärare, två eller tre, som jag känner till, som sitter här inne. Och jag är inte här för att gå emot skola och utbildning och försöka stödja analfabetism. Jag är inte här därför. Men vad det är, människorna har lagt sig så mycket vinn om det där, att de till och med i predikantskolorna osv. håller på att missa just det, som Gud har lagt framför dem.

127 Det är därför jag inte är emot bröderna, som är i samfunden, utan jag är emot samfundssystemet, för det försöker upphöja sig självt och — och — och utbilda sina predikanter på ett *sådant särskilt* sätt, att om de inte har den rätta skolningen och utbildningen, blir de bortkörda. Och — och de måste utstå psykiatriska prov osv. Jag har aldrig trott, att det var Guds vilja att pröva en predikant med psykiatri, utan att pröva honom med Ordet. Förstår Ni? Det — det — det skulle vara Guds sätt att pröva Sin man, som Han sände ut, att ha Ordet.

128 ”Predika Ordet!” Nu idag predikar vi filosofi, vi predikar trosbekännelse och samfundsläror och så många saker och utelämnar Ordet, för de säger, att Det inte kan förstås. Det kan förstås. Han lovade att göra det. Nu ber vi Honom att göra det.

129 Nu ska vi ta några personer här i några minuter.

130 Låt oss lägga märke till Noas tid! På Noas tid såg Gud den världsliga visdomen vara så framhållen och respekterad, att Han sände ett enkelt budskap med en enkel person för att visa dem Sin storhet.

131 Nu vet vi, att på Noas tid påstår de, att civilisationen var så mäktig då, att vi aldrig har kommit fram till det stadiet än i vår moderna civilisation. Och jag tror, att det till sist kommer att nås, för vår Herre sa: "Liksom det var på Noas tid, så ska det vara vid Människosonens Tillkommelse." Han gav några illustrationer.

132 Och de byggde pyramiden och sfinxen där i Egypten och de byggde gigantiska saker, som vi inte idag har någon kraft att bygga sådant med. De hade en — en — en balsamering, så att de kunde balsamera en kropp, så att den såg så naturlig ut, att den fortfarande håller sig idag. Vi kan inte det. Vi kan inte göra en mumie idag. Vi har inte medlet att göra den med. De hade färger, som — som var så tvättäkta, för fyra- eller femtusen år sedan, att det fortfarande förblir precis samma kulör, som det var. Förstår Ni? Vi har ingenting sådant som det idag.

133 Och många av den civilisationens storartade saker talar om dess överlägsenhet över vår moderna civilisation. Och så kan Ni, genom sådana stora tecken, som vi har kvar på att det var en sådan civilisation, föreställa Er, hur utbildningen och vetenskapen var. Vilken — vilken framstående civilisation det där måste vara, ja, de där minnesmärkena på hur den där vetenskapen och — och moderna civilisationen och utbildningen var — var ett måste hos människorna. "De måste vara där. Så måste det vara." Det fanns knappast, antar jag, några analfabeter alls bland dem.

134 Och så kunde Gud kanske inte, då Han sökte igenom det där storartade samhället på den tiden i deras system, finna rätta sortens man, förrän Han fann en kanske obildad bonde vid namn Noa, en herde. Och Han gav honom Sitt budskap att predika för människorna, som var så enkelt för deras — deras vetenskap på den tiden, att människorna snubblade över budskapets enkelhet. Och fastän budskapet i vetenskapens ögon var: "Radikalt! Hur skulle det kunna vara regn i skyarna, då det inte fanns något regn där uppe?" Förstår Ni? Och det enkla budskapet om — om att bygga en ark, konstruera någonting att komma in i, då det inte finns något vatten, som den kan flyta på! Å, han blev en fanatiker. Och han blev en — en — en — en . . . Vad vi skulle säga, om Ni ursäktar dagens uttryck, en "kuf".

135 Och nästan alla Guds människor är "kufar", ser Ni. Det är de. Jag är glad för att få vara en av dem. Så, Ni vet, de — de är annorlunda än civilisationens moderna trend, så de blir udda, underliga. Han sa, att Hans folk var "Ett besynnerligt folk, udda, underligt, men ett andligt prästerskap, en kunglig nation, som

offrar andliga offer åt Gud, frukten från deras läppar, som prisar Hans Namn." Vilket — vilket folk! Han har dem.

136 Och lägg nu märke till vilken stor sak det måste ha varit på den tiden, för någon fanatiker att komma fram till församlingen! Och en fanatiker, som predikade ett evangelium, som till synes var alldeles oförenligt med deras sätt att tro. Och vetenskapsmännen: "Å, det — det var helt enkelt vansinnigt!" Hur kunde de inte bevisa, att det inte fanns något regn där!

137 Men den här enkle fårherden trodde: "Om Gud sa, att det skulle regna, kom det att regna." Förstår Ni?

138 Och jämför då bara det med idag, om någon som blir helad. De säger: "Det är bara känslösvall. Jag kan vetenskapligt bevisa för Dig, att cancern eller substansen eller — eller — eller saken fortfarande finns där." Men för den enkle troende är den borta. Förstår Ni? För han ser inte på substansen, han ser på löftet, precis liksom Noa gjorde.

139 Så ser Ni inte: "Liksom det var på Noas tid, så ska det vara vid Människosonens Tillkommelse"?

140 Vetenskapligt, ingen... Doktorn skulle kunna säga: "Titta här, Din knöl är fortfarande där. Din cancer finns kvar. Din arm är lika ofärdig, som den någonsin har varit. Du är tokig."

141 Och kom ihåg, att det där är samma ande från Noas tid, som sa: "Det finns inget regn där uppe. Vi kan skjuta månen med instrument och det finns inget regn där." Men om Gud sa, att det skulle vara regn där!

142 "För tron är substansen av de ting man hoppas på, beviset på ting man inte har sett." Och tron tar sin slutliga viloplats på Guds Ord. Det är där, den finner sin viloplats. Förstår Ni? [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Dess viloplats är på Guds Ord.

143 Det var där Noa la det till vila: "Gud sa så." Det avgjorde saken. Om Ni nu lägger märke till det igen, så var nu Noa, då han trodde på sådant, en fanatiker.

144 Och dagens människor, som tror på Den Helige Andes dop. Nu säger församlingen: "De här människorna är fanatiker. De är ingenting annat än en skara upphetsade, känslösa, panikslagna människor." Men föga vet de om att Guds Ord lär så. Det är ett löfte.

145 Och för Noa, hur mycket de än sa: "Den gamle mannen är sinnesförvirrad, att han hade fel vetenskapligt och — och — och mentalt hade han fel." Men för Noa var det Herrens Ord och Noa stannade kvar hos det. Och de visa och kloka snubblade över dess enkelhet och förlorade sin existens. Vilken reprimand det är för den generationen, nu!

146 Många människor säger: "Om jag skulle ha levat på den tiden!" Nej, Du skulle ha intagit samma attityd. För idag, då

precis samma sak återges igen idag, bara i en annan form, snubblar de över Det idag, precis liksom de gjorde då.

¹⁴⁷ Utan tvivel hade de på den tiden massor av predikanter men Noa var inspirerad av Gud. Och Noa kunde titta ut och se, vad som snart skulle ske och förstå, att ett otroget och ont släkte som det där, kunde Gud inte låta finnas kvar. Så vad kan vi göra idag, annat än att se samma sak! Ett modernt Sodom och Gomorra, ser Ni, onda, otrogna människor, så polerade i kunskapen, att de snubblar över enkelheten i Guds uppenbarelse av Sin Existens och Sitt Ord, då Han visar Sitt Ord.

¹⁴⁸ Det finns inte en enda person i världen, Rosella, som . . . Eller och — och kan säga, att — att vi inte hos oss ser samma Guds Ord uppenbarat. Just den yttersta tidens löfte, just de aftontidsljus, som skulle lysa, vi är ett privilegierat folk, som får se det där. Och den högglanspolerade världen där, det är fördolt för dem. Jesus sa till Gud, Fadern, Han sa: ”Det behagade Dig att gömma det för dem. Ja, Fader, Du har gömt det.” Låt dem med sin visdom . . .

¹⁴⁹ Ser Ni, det var visdomen, som rullade igång bollen i syndens smuts i begynnelsen. För Eva sökte visdom, då hon mötte Satan och Satan gav den till henne, ser Ni. Och visdomen är tvärtemot Ordet. Vi är inte ombedda att ha visdom. Vi är ombedda att ha tro på det, som redan har sagts. Så förstår Ni? Men idag polerar forskarna upp Det på ett sådant sätt och sätter Det där borta, lägger till sin egen tolkning till Det, det har de alltid gjort. De gör samma sak idag, det är i samma grad. Människorna, nu, men . . .

¹⁵⁰ Rättare sagt, människorna missade det då, precis liksom de missar det och gör det idag. Samma sak. De gör samma sak. För de . . . För orsaken till att de missade det, de var för smarta för att tro på det. Förstår Ni? Nu var budskapet så enkelt, att de smarta var för smarta för att tro på budskapets enkelhet. Oj, oj! Gud gjorde det i Sanning så enkelt, att de smarta och intellektuella missade att se det, för att det var så enkelt. Tja, det är det, som gör Guds storhet så stor. För att Han, som är den störste, kan göra Sig enkel.

¹⁵¹ Människorna idag, som visar, att de inte är av Gud, de är mäktiga och försöker bli mäktigare och uttrycka sig mäktigare och: ”Store Biskop, Doktor Helige Påve”, allting, och gör sig till någonting, som de i verkligheten inte är. Och Gud, som är så stor, kommer ner med Sig själv i enkelhet. Enkelhet är storhet.

¹⁵² Vi kan bygga ett jetplan, vi kan avfyra en raket till . . . Till . . . Eller lägga ett raketvapen i omloppsbana. Och vi kan göra alla de här sakerna, men vi kan ändå inte bygga ett enda grässtrå. Mmm. Amen. Hur är det med det där? Men istället för att försöka komma tillbaka och se efter, vad som skapar det där gräset, och acceptera just den Gud, som skapade gräset, försöker vi bygga ett raketvapen, som kommer att komma fram fortare än det, som någon annan kan bygga. Förstår Ni?

153 Vi är så smarta och intellektuella i våra församlingar, att vi kan bygga en byggnad för en miljon dollars, eller en byggnad för tio miljoner dollars, men ändå, och försöker bygga en bättre än metodisterna, eller baptisterna bygger en bättre än presbyterianerna och pingstvännerna kom med i karriärjakten. Men saken är denna, det är så vi är, ändå är vi så smarta och så inställda på våra egna sätt, att vi missar att ödmjuka oss, så att vi förstår Gud, som finns i den lilla missionen om hörnet. Förstår Ni? Det är riktigt. Tja, det är så, att vi snubblar över enkelheten. De har alltid gjort det.

154 Nu var de — de, de var alltför smarta för att tro på ett så enkelt budskap. Det var inte polerat nog för deras vetenskapliga forskare, som de hade. Det var inte — det var inte lysande, budskapet var inte nog för deras utbildningsprogram, som de hade på den tiden. Förstår Ni? De hade studerat, så att de visste, att det fanns en Gud och de studerade, så att de visste, att Han var stor och de försökte bygga upp sig själva till storhet vid sidan av Honom. Då vägen upp alltid är neråt.

155 Vem vet nu, om Nordpolen är den norra eller Sydpolen är den norra? Eller om Nordpolen är den södra, Sydpolen den norra? Vilken är uppåt och vilken är nedåt? Vi hänger i rymden. Vi säger: ”Nordpolen är uppåt.” Hur vet man det? Sydpolen kan vara åt norr. Ser Ni, man vet inte. Så låt oss komma ihåg det och det här Ordet . . .

156 Man säger: ”Hur skulle Du då säga, broder Branham, att ’Upp är ner?’”

157 På grund av Jesu Kristi Ord! Han sa: ”Den som ödmjukar sig ska bli upphöjd, men den som upphöjer sig själv ska bli förödmjukad, bli nertagen.” Så då är faktiskt upp neråt och ner är uppåt.

158 Som den gamle helige sa i Chicago, som . . . En man, en viss predikant från en viss organisation kom fram inför några pingstvännar. Han hade alla sina intellektuella saker i ordning. Han kom fram där och använde ord, som pingstvännerna inte visste någonting om och han kom fram där och han såg, att han inte kom någonbart med pingstvännerna. Och han kom fram och bröstade sig och han var ”Helige Doktor *Den-och-den*”, Ni vet, från *den-och-den* stora skolan där i Chicago. Och han såg sig omkring och de där pingstvännerna tittade på varandra. De visste inte ens, vad han talade om, han var så utbildad, så smart, lysande. De förstod inte.

159 Det var någonting liknande en viss senator, eller en man, som precis nyligen ställde upp i presidentvalet och besegrades. Tuck Coats berättade det för mig. Då jag förrättade Mama Fords begravning och talade om uppståndelsen, garantin för uppståndelsen: ”Precis lika säkert som att solen går upp, ska jag uppstå. Precis lika säkert, som att gräset dör om hösten och lövet

faller från trädet, kommer det tillbaka igen. Då jorden rättar till sig i sin bana, måste det uppstå igen.”

¹⁶⁰ Tuck sa: ”Jag satte värde på det där Budskapet, Billy.” Broder Neville och jag satt tillsammans i bilen. Och jag sa: ”Tuck . . .” Han sa: ”Jag sätter värde på Dina Budskap.”

Jag sa: ”Tuck, jag har ingen utbildning”, sa jag.

Han sa: ”Det är det, som är bra med det.” Förstår Ni?

¹⁶¹ Och nu sa han, att han gick för att se efter . . . Nå, jag antar, att mannen förlåter mig. Jag menar inte . . . Adlai Stevenson, Ni vet. Och han sa, att han hörde på honom i femton minuter. Och herr Stevenson är en sådan lysande talare, ska vara det, Ni vet, att Tuck sa . . . Jag antar, att han har universitetsutbildning. Han sa, att han satt där och somnade. Och han sa, att han somnade på femton minuter, där han satt och lyssnade till honom. Men han sa: ”Med en universitetsutbildning förstod jag inte mer än några få ord av det han sa. De var så högglangspolerade.” Han sa: ”Du har väl aldrig sett mig sova i ett av Dina möten, eller hur, broder Branham?”

¹⁶² Så, ser Ni, det är Dess enkelhet, bara enkelt, det är där Gud ligger.

¹⁶³ De var nu — de var alltför smarta på den tiden för att fatta meningen i Guds enkla sätt att göra saker. Det var inte polerat för dem. Det måste vara polerat, det måste vara högglangsförkromat, annars missar de det. Men nu var den store Jehova gömd i Sitt Ord. Och Han gav Sig tillkänna för de människor, som trodde på Hans Ord, genom att frälsa dem och få det enkla budskapet att gå i uppfyllelse. Noas enkla budskap, Gud lät det gå i uppfyllelse. Lägg nu märke till det!

¹⁶⁴ Lägg nu åter märke till ännu en befrielse på Mose tid!

¹⁶⁵ Då Gud just håller på att göra någonting för att befria Sitt folk, sänder Gud ett Budskap till folket. Och det är så enkelt, som vi kommer att få se i brytandet av de här Inseglen. Det var min avsikt med att komma med det här först. Så vi finner, att brytandet av de där Inseglen är så enkelt, att de — de — de smarta missar Det med en miljon mil. Förstår Ni? Jag hoppas, att Gud smörjer mig för Det. Förstår Ni? Förstår Ni? Det går bara över huvudet. Och det är orsaken till, att jag tyckte, att det här Budskapet i förmiddag skulle vara passande för att lägga en grund ifråga om Guds enkelhet, ser Ni, hur Gud gömmer Sig i enkelheten.

¹⁶⁶ Tänk bara, de kan ha sönder atomer och göra allting annat, men då det kommer till att röra vid livet, kan de inte ens tala om, var det kommer ifrån. Ett enkelt grässtrå, och Gud är gömd i det. De kan avfyra en raket till månen och — och skjuta en radar dit bort eller vad som helst mer och kan ändå inte förklara livet i

ett grässtrå. Det är riktigt. Förstår Ni? Det är för att det inte kan förklaras. Det är så enkelt, att de förbiser det där.

¹⁶⁷ Lägg nu märke till Moses, på den tiden då Gud skulle befria Israels barn enligt Sitt Ord! Han, vad gjorde Han? Han valde en enkel familj. Vi har inga uppgifter om dem. Ser Ni, bara ”en Levis son”, det är allt vi vet. Förstår Ni? Och så . . . Och hans hustru. Bara en vanlig, troligen en — en lerkletare, som världen skulle tänka, där ute, som tillverkade tegel åt fienden. Han var bara en vanlig slav i Israel, men Gud utvalde den där familjen till att frambringa befriaren, bara en vanlig, judisk familj. Han gick aldrig och fick tag i kungligheter och kändisar eller någonting eller ens någon präst. Han tog en vanlig, enkel familj. Förstår Ni? Enkelhet! Lägg märke till, vad Han gjorde då, Han skaffade fram ett barn, en enkel mänsklig varelse. Han . . .

¹⁶⁸ Han skulle ha kunnat — Han skulle ha kunnat förordna solen, om Han ville, till att befria dem. Han skulle ha kunnat förordna vinden till att befria dem. Han skulle ha kunnat förordna en Ängel till att befria dem. Å, halleluja! Gud kan göra vad Han än vill göra.

”Nja, hur vet Du det, broder Branham?”

¹⁶⁹ Gud lämnar inte Sitt program. Det är orsaken till, att vi vet det där den här dagen, Det måste vara enkelt. Förstår Ni? Han verkar nu alltid i enkelheten. Men Gud, som i begynnelsen hade kunnat få solen att predika Evangeliet eller vindarna att predika Evangeliet eller en Ängel att predika Evangeliet, men Han förordnade män till det ändamålet och Han ändrar aldrig på det. Han förordnade aldrig . . . Han förordnade aldrig samfund. Han förordnade aldrig grupper av människor. Han förordnade män till att predika Evangeliet, inte maskineri, mekaniska apparater eller någon änglalik Varelse. Det var män!

¹⁷⁰ Och då Han skaffade befrielse åt folket där nere, sände Han en enkel mänsklig varelse, född av en enkel familj i en skara slavar. Oj, oj! Vilken Gud Han är, då Han avslöjar Sig i enkelheten!

¹⁷¹ Lägg nu märke till det! Och Han fick honom utbildad i världslig visdom, så att han kunde misslyckas och visa, att det inte är visdomen vi någonsin kommer att bli befriade genom. Det är genom tron, som vi blir befriade. Han lät honom gå in och få en sådan utbildning, att han kunde undervisa egyptierna i visdom, så smart var han. Gud var med den där enkla familjen, som kanske inte kunde skriva sina namn. Och Moses togs in i de högsta skolorna med en så hög utbildning, att han kunde lära ut visdom till lärarna. Han kunde undervisa geniet. Ja. Och Gud lät honom bli sådan, så Han kunde visa Sig i ödmjukheten, för att visa, att visdomen inte har någonting att göra med det. Och Moses misslyckades bedrägligt i sin genialitet. Han lät honom

bli sådan med avsikt, så att han skulle misslyckas. Och han misslyckades verkligen och han föll.

172 Så för att visa: ”Inte genom makt, inte genom styrka”, men inte genom Egyptens visdom, inte genom våra skolors visdom, inte genom våra predikantskolors kraft, men inte genom vår organisations antal, inte genom vår skolmässiga lärdoms kraft, ”utan genom min Ande, säger Gud.” Hans visdom hade försvunnit och var slut, då han mötte Gud där i den brinnande busken. Han tog av sig sina skor och ödmjukade sig till anspråkslöshet och glömde allt om sin visdom.

173 Då Han skaffade befrielse, måste Gud utbilda honom i visdom för att låta honom falla för att visa, att man inte kan luta sig mot sitt eget förstånds arm, eller någon annans förstånd. Låta honom falla för att visa Sin hand. Kan Ni se det? [Församlingen säger ”Amen.” – Utg.] Guds avsikt med att göra så var att visa Sig själv i ödmjukheten. Och Han lät Moses bli den högste, så att han skulle – han skulle bli näste Faraos. Han var en mäktig general. Enligt historien besegrade han, Moses själv, länderna runt omkring. Och då han vände sig till Herrens verk med hela sin begåvning, lät Gud honom falla huvudstupa, så att Han kunde sätta honom där ute i öknen och slå ut allt det där ur honom. Och sedan uppenbara Sig för honom i ödmjukheten och skicka ner honom med en stav i sin hand för att befria folket.

174 Då han inte kunde göra det med militär skolning, med utbildning, med vetenskaplig utbildning. Och med militär makt kunde han inte göra det. Och Han gav honom en gammal krokig stav från öknen och Han gjorde det med honom. Gud i ödmjukheten, enkelheten! Gud var i staven och i Moses. Och så länge Moses hade staven, då hade Gud den, för Gud var i Moses. Visst.

175 Lägg märke till det: ”Inte genom makt, inte genom – genom styrka utan genom min Ande”! Utan genom den enkla tron!

176 Moses hade genom sin mors undervisning förstått, att han skulle vara befriaren. Och han övade sig i militär makt för att göra det, men det misslyckades. Förstår Ni? Han hade förståelsen, han hade utbildningen, men det där fungerade inte. Så han måste glömma det alltsammans och komma till detta enkla, att ta Gud på Hans Ord, och då befriade han folket. Jajamensan.

177 Gud befriar genom (vad?) tro på Sitt Ord. Har alltid varit så. Vi skulle kunna ta en titt, om vi hade tid. Vi har ännu omkring drygt tjugo minuter. Vi hade. . .

178 Vi skulle kunna ta en – en titt på Kain och Abel, hur – hur Kain försökte behaga Gud med litet skönhet.

179 På ett annat sätt, folk tänker: ”Genom – genom stora, fint klädda församlingar, genom en präst med – med. . . Predikanter med prästkappa och körer med skrudar och allt det

där påhängda, det behagar Gud.” Kan Ni se, var det kom ifrån? Kain försökte samma sak. Och han byggde sig ett altare, utan tvivel gjorde han det vackert.

180 Och mannen var ärlig. Han tillbad. Han tänkte: ”Så länge jag är ärlig, gör det ingen skillnad.” Men det gör skillnad. Man ha ärligt fel.

181 Lägg märke till, att han — han byggde sitt altare och han satte sannolikt på blommor och fixade upp det och la dit de vackra frukterna och tänkte: ”Visst kommer en stor, helig, ren, vacker Gud att ta emot det där offret.” Men, ser Ni, han gjorde det i sin egen visdom. Han gjorde det efter sina egna tankar.

182 Och det är så, det är idag. Han — han . . . De gör det i sin egen visdom, efter sin skolning, efter sin utbildning och etik, som de har lärt sig.

183 ”Men Abel offrade genom en uppenbarelse, genom tro, åt Gud ett bättre offer.” Ingenting rent med det, som det såg ut, mänskligt talat. Den lilla krabaten, tog fast honom vid halsen och virade en slingerväxt runt honom, *så där*, och drog fram honom till det här altaret. Det var ingenting så vackert med det. La honom på altaret och hackade av hans lilla hals med en — en vass sten, så att hans blod flög över hela honom och han bräkte, då han dog. Det var en ryslig syn, ser Ni, att titta på det. Men det var enkelt.

184 I enkelhet, han visste, att han var född av sin mors och fars blod, född i sin mors blod av sin fars blod. Och det var blod, som orsakade fallet, så det var blod, som skulle återställa det. ”Så han offrade åt Gud ett bättre offer, för det uppenbarades för honom.”

185 Och en del av bröderna idag, som tror, att de åt äpplen och päron! Och jag såg det mest radikala här om dagen i tidningen. De sa: ”Nu har de bevisat, att det inte var ett äpple, som Eva åt.” Det där, jag — jag tror de påstår: ”Det var en aprikos.” Så å, titta, var den där anden kommer ifrån!

186 Och de sa, att: ”Moses gick faktiskt aldrig över Röda Havet. Att det var en — en massa vass där, ett hav av vass. Och han förde Israels barn genom havet av vass. Uppe vid änden av havet, det finns en hel massa vass där uppe. Och Moses gick över havet, men det var vasshavet, som han gick över. Ni vet, högt gräs, liksom säv osv. som han gick över genom där.” Så löjligt!

187 Då ”Vattnet”, säger Bibeln, ”delade sig från höger till vänster och Gud fick en — en hård östlig vind att dela på det.” Förstår Ni? Förstår Ni?

188 De, de vill försöka fundera ut det på sitt eget sätt. Och det är på det sättet de alltid har misslyckats och de fortsätter att misslyckas. Ni vet, alla de här sakerna!

189 Och Kain var precis typen för den köttsligt sinnade människan idag, som är religiös på utsidan. Hon vill göra någonting utvändigt, men hon är en . . . Hon går i kyrkan och — och hon gör en massa saker för — för byggnaden.

Det finns bara en enda Församling och Den ansluter man sig inte till.

190 De här är föreningar. Förstår Ni? Man ansluter sig till metodisternas förening, baptisternas förening, presbyterianernas förening, pingstvännernas förening.

Men man föds in i Församlingen. Jajamensan. Förstår Ni?

191 Alla de här är föreningar. De är inte församlingar. De är föreningar. Och ingenting sådant som en metodistisk "församling" eller en pingstvännernas "församling". Nej, det finns ingenting sådant. Nej, allt det där är fel. Förstår Ni? De är . . . Det är riktigt. De, de är föreningar, som folk ansluter sig till.

192 Men man föds in i den levande Gudens Församling och det är Jesu Kristi mystiska Kropp, som håller på att formas.

193 Men nu behagade det Gud att uppenbara Sin hemlighet för Abel genom enkel tro på det utgjutna blodet. Å, jag önskar, att jag hade tid att stanna vid det där litet längre. Förstår Ni?

194 Och ändå, Kain med all sin visdom, den smarte mannen! "Å", säger man, "broder Branham, nu sa Du att han . . . Försöker Du göra honom till ett utbildat geni?" Det var han. Han var den smarte . . . Följ hans — följ hans stam! Titta på hans barn! Vartenda ett av dem var vetenskapsmän och doktorer och smarta män, varenda en.

195 Men följ Sets släkt, de var ödmjuka bönder och jordbrukare osv. Ända fram till tillintetgörelsen.

196 Men Kains barn var den smarta, intellektuella gruppen. De kunde till och med, påstår de, hårda koppar och de gjorde metaller och de var byggmästare. Och de var smarta män.

197 Då — då de här andra människorna bara bodde i tält och vallade sina får och vilade på Guds löften. Förstår Ni? Förstår Ni? Förstår Ni, vad det var? Följ nu bara släktregistren hela vägen och se efter, om det där inte är rätt! Förstår Ni? De vilade på Guds löfte.

198 Det var så Noa utvaldes, från den sortens människor. Det var så Paulus togs ut ur sin flock. Förstår Ni? Det var så med John Wesley, Martin Luther osv. Det var så Du kom att bli det, som Du är idag, ser Du, samma sak, ödmjuk så att man tror på Guds enkla löfte.

199 Lägg nu märke till, att det behagade Gud att — att identifiera. Gud kommer nu alltid att bekräfta, om det är Sanningen eller inte. Förstår Ni? Många människor försöker nu

att låtsa sig in i någonting, som Gud står en miljon mil ifrån. Det är riktigt. Men då man ser Gud komma raka vägen tillbaka, säga att Det är . . . Interpunktera Det, säga: ”*Det där* är riktigt, *Det där* är riktigt, *Det där* är riktigt”, då vet man, att Det där är sant.

²⁰⁰ Då nu offren var på altaret, avvisade Gud hans intellektuella uppfattning om Gud. Men då Han såg Abel genom enkel tro på att det inte var äpplen eller markens frukt utan att det var blod, genom tro trodde han det, genom en uppenbarelse från Gud. Gud bekräftade Adam genom att ta emot hans offer. Förstår Ni?

²⁰¹ Det är så vi tänker ifråga om att be för de sjuka, vad som helst annat. Jesus sa: ”Om Ni förblir i mig och mitt Ord i Er, så be bara om vad Ni vill, så ska det göras åt Er.”

²⁰² Nu, då vi går vidare, raskt nu, vi har tjugo minuter till.

²⁰³ Lägg märke till att på Elias tid valde Gud att gömma Sig i en enkel person. Tänk nu bara på det! Gud valde. Det där var Hans val. Kom ihåg, att de hade rabbiner, präster. De hade stora män på den tiden. Till och med kung Ahab själv var jude. Han hade stora män i landet på den tiden. Men Gud gömde Sig i en enkel man, ingen forskare, nej, ingen berömd världsmän, något militärt snille eller någonting, nej, inget stort namn. Vi vet inte ens, vem hans pappa och mamma var. Vi vet ingenting om hans släktregister. Bara en vanlig gammal bonde någonstans, som uppfostrades för ändamålet att bli profet. Gud lät honom bo för sig själv i öknen. Det enda vi vet, han klampade ut ur ingenstans, gick raka vägen in och fördömde hela det kyrkliga systemet. Oj, oj!

²⁰⁴ Och vet ni, vad de tänkte om honom? ”Vilken skola kom han ifrån?” Förstår Ni? ”Vilket samfund tillhör han? Är han med fariséerna, sadduceerna” eller vad de mera hade? Han tillhörde inte något av dem utan han fördömde alltsammans. Förstår Ni? Gud valde att göra det där.

²⁰⁵ Men en enkel man, ingen utbildning. Vi har inget ställe, där han någonsin gick i skola. Vi har ingenting om honom. Bara en enkel man, men det behagade Gud att gömma Sig i den där enkle personen. Gud, fordom, med den här enkle mannen, gömde Sig i en mänsklig varelse. Kan Ni fatta det? [Församlingen säger ”Amen.” – Utg.]

²⁰⁶ Gud gömd i en ”obildad kuf”, för världen. För, som Ni vet, anklagade de honom, Elia, för allting, till och med för att vara en ”häxa”. Alla profeter blir anklagade så där, ser Ni.

²⁰⁷ Också Jesus blev anklagad för att vara en, ser Ni: ”Beelsebub, att vara galen.” Man sa: ”Du är galen. Ja, vi vet, att Du har en demon. Du är — Du är galen.” Förstår Ni?

²⁰⁸ Det var då Han sa till dem: ”Då Det kommer att ske i den yttersta tiden, att de hä- . . . Att det vore hädelse, att göra så.” Han förlät dem, men det skulle inte förlåtas i den här yttersta

tiden. Det skulle komma att kosta evig skilsmässa: "Aldrig förlåtas, varken i den här världen eller den tillkommande världen."

²⁰⁹ Men Elia ansågs vara en galen man. Skulle Ni kunna föreställa Er, då han stod upp för... Kvinnorna klippte sitt hår allesammans liksom i den moderna tiden, antar jag, och målade upp sig liksom Isebel, landets första dam. Och — och predikanterna hade allesammans blivit världsliga och allting. Och vad ägde sedan rum? Då kom gamle Elia ut här och fördömde alltsammans, hela vägen från Isebel och ner.

²¹⁰ "Å," tänkte de "vi behöver inte lyssna till Dig! Vi har pastorer."

²¹¹ Visst, det behövde de inte, men han var deras pastor i alla fall. Han var Isebels pastor. Hon ville inte det. Hon kunde ha haft en annan sort. Men, men sänd av Gud var han det. Förstår Ni? Han var Guds utsände pastor till henne. Hon hatade honom, men han var pastor i alla fall. Lägg märke till det!

²¹² Och Elia ödmjukade sig och stannade kvar vid det, som Gud hade sagt, på ett sådant sätt att det behagade Gud att ta samma Ande från Elia och lova att knuffa fram Den i tiden tre gånger senare. Förstår Ni? Amen. Och Han gjorde det. Amen. Visst gjorde Han det. Visst. Han lovade det, att Den skulle komma. Och Den kom över Elisa, hans efterträdare. Sedan kom Den över Johannes Döparen. Och enligt Malaki 4 ska Den komma att vara här igen i den yttersta tiden. Förstår Ni?

²¹³ Gud älskade den där Anden, som var över den där enkle, utbildade skogsmannen ifrån där borta i skogarna någonstans. Och så var Den så lydig mot Hans Ord, att Han kunde säga: "Elia, gör *det här*", och Elia skulle göra det. Och Gud gömde Sig där inne, i en sådan enkelhet!

²¹⁴ De sa allesammans till honom: "Den där gamle kufen, ha ingenting att göra med honom!" osv.

²¹⁵ Men en dag, då han — han blev gammal och hans huvud kallt och hans — och hans polisonger hängde ner gråa och de få hårstrån han hade hängde över hans axlar, små magra armar och köttet hängde och slängde på dem så där, han kom vandrande nedför den där vägen till Samaria och de där ögonen tittade upp mot himlen, med en krokig stav i sin hand. Han var inte så mycket att titta på, men han hade "SÅ SÄGER HERREN" för den tiden. Han stammade inte med Det. Han stammade inte. Han sa inte: "Nu, store Ahab." Han gick fram och sa: "Inte ens daggen ska falla från himlen, förrän jag kallar på den." Halleluja! Förstår Ni? Gud hade ärat hans enkelhet.

²¹⁶ Ser Ni, medan det nu var på det enkla sättet och alla — alla var emot honom, varenda en var i strupen på honom. Hela predikantföreningen, allting annat, var i strupen på honom, det är sant, försökte göra sig kvitt honom, allting annat. Men i den

där enkelheten, även fast de inte hade något samarbete med hans kampanjer och vad han nu annars hade. Alla tyckte, att han var en kuf. Gömde Gud Sig.

217 Men då tiden kom för den där säden, som hade planterats, att bli mogen, uppenbarade Gud Sig genom att sända Eld från Himmelen och slicka upp offret. Gud, som gömde Sig i enkelheten och sedan uppenbarade Sig igen. Förstår Ni? Visst. Det behagade Gud att göra så. Han gjorde det alltid på ett sådant sätt. Jajamensan. Nu finner vi, att Han — Han utlovade de här sakerna.

218 Felet med så många av oss människor idag, vi vill bli så, Ni vet, så sinnade för predikantskolor och samfund och utbildning, att Gud inte kan använda oss. Gud kan ge en man en start till att göra någonting och ge honom en verksamhet. Innan man vet ordet av, kommer han att bry sig om, vad andra säger och innan man vet ordet av kommer han att vara alldeles insyltad i en hel massa saker. Och då tar Gud bara Sina händer från honom och låter honom vara. Förstår Ni? Förstår Ni?

219 Då kommer Han att försöka finna Sig en annan man, någon som vill göra det. Förstår Ni? Han måste finna någonting, som vill — vill ta emot Hans Ord, vill ta den gudomliga uppenbarelsen och inte kommer att flytta sig med Den, kommer att stanna kvar just där på det där Ordet. Det är på det viset Han — Han gör det. Han har alltid gjort det på det viset.

220 Så då människan blir så utbildad och smart, försöker hon göra sin egen tolkning. Tja, liksom de säger: ”Den Helige Andes dop”, säger de, ”å, det var för en annan tid.” Men om de inte gör det, nå: ”Det var inte för en annan tid, men jag ska säga Dig, att Det inte kommer precis liksom Det gjorde på Pingstdagen. Vi tar emot Den Helige Ande då vi kommer till tro.” Och — och allt möjligt sådant där, ser Ni. Och på tal om dopet i Jesu Kristi Namn. . . . Då Bibeln lär det på det sättet, tja, då säger man: ”Jo, men predikantskolan säger! Och *Den-och den* säger!” Det där är att kompromissa. Förstår Ni? Gud kan inte använda en sådan person. Förstår Ni?

221 Han kanske låter en man bli slagen över hela landet så där och mannen blir utkastad och utskrattad och man har roligt åt honom och allting annat sådant. Men då det verkliga kraftprovet kommer, står Gud upp och bekräftar Sig själv just i den där enkelheten.

222 Uppstår direkt, liksom blomman. Fröet ser ut som om det är slut med det, det dör och faller till marken. Gräv upp det lilla fröet, så är det ruttet och ser ut som bara smörja. Men ur det där springer livet upp för att fortplanta sig till en annan blomma igen.

223 Gud i enkelheten. Han gör samma sak. Vägen upp är neråt, alltid. Ödmjuka Er! Säg aldrig: ”Mjaa, jag har ju *det här* och *det*

där.” Du har ingenting. Kom bara ihåg, att om Du har fått Guds nåd, så var bara tacksam för det och var ödmjuk för det. Ser Du, fortsatt bara att ödmjuka Dig!

224 Nu kommer jag att vara tvungen att skynda mig, för klockan. . . Jag vill inte uppehålla Er för länge, för jag vill inte slita ut Er, ser Ni. Vi har lång tid kvar genom den här veckan.

225 Och nu, nu finner vi, att folk blir så smarta och utbildade.

226 Nu vill jag visa Er en annan sak. De — de andra går så långt åt det andra hållet, att de blir fanatiker, då de försöker vara religiösa. Vi vet nu, att vi har den gruppen. Förstår Ni? De går åt det andra hållet.

227 Det är där jag har en annan uppfattning än den gruppen bröder, som vek av här för inte så länge sedan från Ljusets väg. De, de kunde bara inte se fenomenen göras utan att de gjorde sig själva en grupp, så de samlades uppe i Kanada och — och skapade en grupp människor, som de tänkte ge ut och göra apostlar och profeter av varandra osv. Och det gick om intet. Förstår Ni? Och det kommer det alltid att göra. Förstår Ni? De blir. . . De känner att för att de är. . . Att de inte. . . De fördömer de andra sakerna så, och — och de sakerna, att de går helt och hållet åt andra sidan. Förstår Ni?

228 Det finns en sida, som är högintellektuell, kall och likgiltig, de förnekar allting där. Och de andra går åt andra hållet, åt andra hållet med en radikal massa känslsamhet och de förnekar Ordet.

229 Men den verkligen sanna Församlingen står precis mitt på vägen. Om Ni nu lägger märke till det, så — så — så har den Bibelns kunskap om vad Gud har sagt och den — den är andlig nog för att vara varm i sitt hjärta och det är just vägen. Jesaja sa, att det skulle vara så. Han sa: ”Det ska finnas en landsväg. . .”

230 Och de välsignade, heliga, kära vännerna i Nazarene-församlingen, en mäktigt liten rörelse, som Gud satte igång, men vad fick de? Då Gud började tala i tungor i församlingen, var de så religiösa och så stela i sig själva, att de kallade det för ”djävulen”. Och ser Ni, vad som skedde med dem? Förstår Ni? Förstår Ni? De, De: ”Heligare än Ni är.” Och — och så finner vi, att alla de där sakerna förfaller och dör ut alldeles. Förstår Ni? Och den — den andra sidan.

231 Nu blir den ena sidan fanatisk. Den andra sidan blir kall och stel.

Nu sa Jesaja: ”Det ska finnas en landsväg. . .”

232 Och Nazarenerna och många av det gamla helgelsefolket brukade säga: ”Den välsignade gamla landsvägen! Åra vare Gud! Vi går uppför den gamla landsvägen!” Men som Ni minns, var det inte exakt det han sa.

233 Han sa: ”Det ska finnas en landsväg och”, och är ett bindeord, ”och en väg.” Och den ska inte kallas för helgelsens landsväg utan ”Helgelsens väg.”

234 En helgelsens landsväg, nu, folk försöker göra sig heliga. Och då man gör det, är det precis liksom jag sa tidigare, det är som en . . . Det skulle vara som en rovfågel, som försöker sätta på sig duvfjädrar, för att göra en duva av den, då dess natur fortfarande är en rovfågels. Förstår Ni? Den, den är . . . Det skulle vara som en kråka, som försöker sätta på sig flädrar från en — en duva eller en påfågel och säga: ”Ser Ni, jag är en vacker fågel.” Ser Ni, det är någonting påhittat.

235 Men en påfågel behöver inte bekymra sig för om den ska få påfågelsfjädrar eller inte. Duvan behöver inte bekymra sig för om den ska få duvfjädrar eller inte. Så länge dess natur är en duvas, kommer den att få duvfjädrar.

236 Och, ser Ni, helgelsefolket började säga: ”Kvinnorna måste ha långt hår och långa armar och — och alla de här sakerna och långa kjolar och inte ha några vigselringar eller smycken av något slag på sig.” Ser Ni, det blev en egenrättfärdig helighet. Förstår Ni? Förstår Ni? Det där — det där är — det där är tillverkad helighet. Men den levande Gudens verkliga Församling är . . . Och titta, vad som hände med samfundet! Nu har de allesammans klippt hår liksom pingstvännerna osv. Och — och allesammans, nästan, har ringar osv. på sig. Titta på pingstvännerna för årtal sedan, hur de tjtade om det där, ser Ni, och: ”Vi, församlingen! Vi, församlingen!”

237 Församlingen är Kristi Kropp. Det är en individ ibland andra individer, som föds in i Guds Rike. Det där kommer inifrån och ut. Det levs individuellt.

238 Man ber inte ett får att bära ull, rättare sagt tillverka ull, menar jag. Fåret behöver inte tillverka ull. Det skulle säga: ”Nu vill min herre, att jag ska ha en del ull i år. Jag måste sätta igång.” Nej, det enda det behöver göra, är bara att fortsätta att vara ett får. Det är riktigt. Ullen kommer automatiskt att . . . Den kommer — den kommer . . . Det kommer att bära den för att . . .

239 Och vi ombeds inte att tillverka frukter. Det är meningen, att vi ska producera frukt, ser Ni, bära frukter. Förstår Ni? Det är meningen, att vi ska bära frukt. Och så länge man är ett Guds fruktträd, med Guds Ord, kommer Guds Ord att bekräfta Sig självt. Det kommer att bära frukt så länge som Ordet är där inne. Jesus sa: ”Om Ni förblir i mig och mitt Ord i Er, be om vad Ni vill, så ska det göras.” Förstår Ni? Man tillverkar det inte. Man hetsar inte upp sig till det. Det finns bara faktiskt där och går vidare och vidare.

240 Låt oss nu gå, bara skynda oss nu, med bara några minuter kvar, och sedan ska vi sluta!

241 Nu går andra så långt, att de blir fanatiker, nu. De går åt andra hållet, nu. Och de tror, att bara för att de hoppar upp och ner eller får något slags förnimmelse eller känsla, talar i tungor eller — eller — eller bär fram en profetia, som råkade vara riktig eller någonting liknande, tror de att det är Den, att — att de har Den. Men det är inte så.

242 Jesus sa: ”Många ska komma till mig på den dagen och säga: ’Herre, har inte jag profeterat i Ditt Namn? I Ditt Namn gjort många gärningar och kastat ut demoner?’” Han sa: ”Gå bort, jag kände Dig aldrig.” Förstår Ni? Det är inte det där. Det är inte det där, min vän.

243 Det är orsaken. . . Och tungotalet, beviset? Jag tror på att tala i tungor, men jag tar det inte som det enda beviset på Den Helige Ande. Nånämensan. Andens frukt är beviset. Förstår Ni? Ja. Ser Ni, det är nu orsaken till, att jag har varit oenig med pingstbrödernas rörelse, på det sättet att de säger: ”Om en människa talar i tungor, har hon Den Helige Ande.” Jag är oenig. Det är inget tecken på, att hon har Den Helige Ande. Förstår Ni?

244 Jag har hört demoner tala i tungor precis så fort som de kunde, dricka blod ur en människoskalle och åkalla djävulen.

245 Jag har sett indianer ta ormar och linda dem omkring sig i — i regndansen där ute i Arizona, hålla upp sina händer *så där* och springa omkring. Häxdoktorn kom ut och skar sig. Och la ner en blyertspenna och den skrev på okända tungomål och gav uttydningen av det. Förstår Ni?

Så, tala inte om det där för mig, inte. Jag är för gammal för det där. Förstår Ni?

246 Så Andens frukt är. . . Jesus sa: ”På deras frukter,” inte tungotal eller känslor, ”utan på deras frukt ska Ni känna igen dem.” Förstår Ni? Så det är Andens frukt. Det är Gud, som avslöjar Sig i ödmjukhet, ljuvlighet och densamme varenda dag. Det är någonting med det, en människa, som stannar kvar precis vid Ordet. Varenda gång som hon ser Ordet, interpunkterar hon Det med ett ”amen”, vad de andra människorna än säger. Så hon tror på Det, ser Ni. All right. Förstår Ni?

247 Men så går vi långt nog, för att vila på någonting fanatiskt, och Satan kommer in ibland folket. Det är Satans uppgift. Och han är en bra affärsman. Och han kommer in ibland folket, får dem att tro, att de har Den bara för att de kan hoppa upp och ner. Och så hata sin nästa? Nej. Förstår Ni? . . . Att — att säga saker och tala i tungor precis underbart och sådana saker.

248 Och kom ihåg, att man kan tala i Den Helige Andes äkta tungor och ändå inte ha Den Helige Ande! Bibeln säger så. ”Om jag än talar med människors och Änglars tungor men inte har kärlek, så är det mig till intet gagn. Jag har blivit som en ljudande malm och en klirrande cymbal.” Första Korintierbrevet 13. Förstår Ni? Så man. . . Det där visar det inte, ser Ni.

249 Metodisterna sa: "Då vi ropade, hade vi Den", men det hade de inte. Nazarenerna sa: "Då de levde heligt, hade de Den", men det hade de inte. Pingstvännerna sa: "Då vi talade i tungor, hade vi Den", men det hade de inte. Förstår Ni? Förstår Ni?

250 Gud visar Sig inte i känslor. Nej, det där . . . Men känslor följer med Den. Ser Ni ställningen? Den gör Den så ödmjuk, att vem som helst kan se Den, om man — om man inte försöker lägga till, spruta in sitt eget förstånd i Den, ser Ni, och ens egna tankar. Den är Gud.

251 Och så blir de nu en grupp fanatiker. Så *här* är de kalla formalisterna på den här sidan. *Här* är fanatikerna på den andra sidan. Och *här* går Bruden raka vägen genom alltsammans och kallar från båda sidorna. Det är riktigt. Gud bekräftar Den, då Han, Hans Ord, följer med.

252 Å, nu måste jag hoppa över en del av det här för jag har alltför mycket här. Och jag — jag har . . . Min tid är slut. Jag ska skynda mig så fort jag kan nu.

253 Ifrån Eden, ifrån Eden har det kommit, blivit — blivit profeterat, att det skulle komma en Messias, hela vägen ifrån Eden.

254 Nu ska jag hoppa över några av mina Skriftställen, som jag har nedskrivna här, och anteckningar, bara för att bli färdig med Budskapet i tid, om jag kan. Gud, som gömmer Sig i ödmjukheten. Nu ska jag tala fort, men ändå vill jag, att Ni ska få tag i det här. Förstår Ni?

255 Allt sedan Eden hade det profeterats, att det skulle komma en Messias. Det var förutsagt, vilket slags person Han skulle vara. Vi skulle kunna dröja länge. Ni känner Bibeln, vad Han skulle vara, vilket slags person Han skulle vara. Moses sa: "Herren, Din Gud, ska låta en Profet lik mig uppstå." De visste, att denne Messias skulle vara profet, den slags verksamhet, som Han skulle ha med Sig. Alla profeterna talade om vad Han skulle göra. De talade om det i symboler. Och det gick raka vägen över deras huvuden och raka vägen under resten av dem. Förstår Ni? Förstår Ni? Gick under den ene och över den andre. Förstår Ni?

256 Vid den tiden, då Han kom in på tidens scen, hade folket som Han var sänd till, sin egen tolkning av vad Han skulle vara i deras egen fantasi tolkning.

257 Bibeln förändrades aldrig. Bibeln är alltid densamma. Det är orsaken till, att jag säger: "Skriften säger och jag står fast vid Det: 'Bibeln är inte till för privat tolkning.'"

258 Så, metodister, baptister, pingstvännar, försök inte lägga till Er egen tolkning till Den, säga: "Det betyder inte Det Där. Det betyder *det här*."

259 Det betyder precis vad Den säger, precis exakt. Någon sa: "Hur kan det göra det?" Jag vet inte hur. Det är inte jag, som ska

säga det. Det är Gud, som ska sköta om det. Han är Den, som sa det, inte jag, ser Ni, och Han kommer att ta hand om de Sina.

²⁶⁰ Men nu, men denne Messias hade blivit profeterad. Profeterna berättade precis exakt hur Han skulle komma, vad Han skulle göra, då Han kom. Men deras egen privata tolkning av det ibland folket! Och då han kom, var Han på ett så enkelt sätt, i enkelhet, att hela den kyrkliga gruppen snubblade över det. Är det riktigt? [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Där, de där männen, som hade blivit undervisade. . .

²⁶¹ En man kunde inte bli lärare, präst, med mindre han var född i en viss stam, Levi stam. Och tänk bara, hans farfars farfars farfar var präst och låg precis i detta Ord, i templet, dag och natt.

²⁶² Liksom den katolske prästen eller prelaten, som är ett nedärvt ämbete från generationer i vissa kyrkor osv. "Min farfars farfar var metodistbiskop. Min farfar var biskop, osv." Förstår Ni?

²⁶³ Allt det där, levde mitt i Ordet, men de hade format det på sitt eget vis. Och deras barn hade tagit emot det på samma sätt, som deras fäder hade undervisat om det. Ända tills fäderna hade undervisat bort det från den rätta vägen och de hade skapat en sådan organisation av det, att då Anden försökte presentera Sanningen, kunde de inte ta emot Den.

²⁶⁴ Och det är samma sak idag. Jag menar inte att vara ohövlig, men det är riktigt. Det är samma sak idag. De gör det så — så komplicerat och — och på något annat sätt. De lär ut sina. . . . Precis liksom det har sagts: "Gud har inga barnbarn." Vet Ni det? Gud har söner och Han har döttrar men inga sonsöner och sondöttrar. Varendra människa måste betala samma pris och komma samma väg. Precis liksom Din far gjorde, så måste Du göra.

²⁶⁵ Så nu var Han så enkel. Då denne Messias. . . . I fyratusen år talade varendra profet om Honom. David sjöng om Honom och hela vägen framåt. Och då Han kom, hade folket byggt upp sin egen idé om vad Han måste göra, hur Han skulle komma att göra. Så det var förklarat alltsammans, uppritat på kartor och allting, så att då Han kom på det där riktigt enkla sättet, det bara — det bara ruinerade deras teologi. Ser Ni, de kände inte igen det.

²⁶⁶ Han kom enligt Ordet. Tror Ni nu, att Gud talade genom profeterna, att denne Messias skulle komma på ett särskilt sätt? Det är så synd, att vi inte har omkring en timme till, så att vi kunde gå igenom det där och förklara, hur det var. Förstår Ni? Men vi vet ju allesammans, hur det var, de flesta av oss. Hur Gud sa, att Han skulle komma och hur: "Du, Betlehem i Judéen, är inte den minsta bland. . .". Och hela vägen fram där och hur Han skulle göra och vad Han skulle göra. Förstår Ni?

²⁶⁷ Och ändå var Han så enkel! Att de där stora forskarna hade fått det så hopblandat, att de missade det. Men, ser Ni, Jesus kom

inte tvärtemot Ordet. Han kom enligt Ordet men tvärtemot deras tolkning. Förstår Ni? Han lärde ut saker, som var emot deras kyrkliga utbildning om Honom.

268 De sa, till exempel nu: ”Då Messias kommer, kommer Han säkert att gå upp till templet och säga: ’Kajfas’, eller vem som nu är överstepräst, ’Jag har kommit.’ Han kommer att komma saluterad av tio miljoner Änglar. Gud kommer att säga: ’All right, karlar där nere, Ni är verkligen en — en mäktig kyrka. Ni är mitt folk. Jag ska vrida runt veven här och släppa ner Himmels korridorer. Jag sänder Messias till er i förmiddag. Jag ska låta den landa där ute på gården, och allt folket samlas där.’ Säg: ’Doktor *Den-och-den*, Du och doktor *Den-och-den*, Ni kan alla stå främst, så Ni får hälsa på Honom först, ser Ni.’”

269 Det där är nu kanske någonting liknande det de tror idag. Nu vet jag, att det är litet. . . Det låter litet överilat. Men jag. . . Jag försöker slå fast det.

270 ”Och — och där, det är så det kommer att vara. Och om det inte kommer på det sättet, är det inte riktigt, det är en antikrist. Förstår Ni? Om det inte kommer precis på det sättet, är det en antikrist, ser Ni, så det kommer inte att vara så. Och sedan så kommer det att vara en. . . Sedan, nästa sak, som kommer ner, kommer att vara en salut av omkring tio miljoner Änglar med sina orkestrar. Och de kommer att landa där ute på gården, där Salomo byggde templet och å, överallt häromkring, den här heliga platsen, där helgon och visa män hade dött osv.!”

271 ”Ja”, sa Jesus, ”Era skrymtare! Ni söner till djävulen!” Han sa: ”Ni pryder profeternas gravar och Era fäder la dem däri.” Det är riktigt. Det är riktigt. Förstår Ni? ”Hur många rättfärdiga män och profeter sändes inte till Er och ändå dräpte Ni varenda en av dem!” Förstår Ni? Men vad var det, som Han kallade ”rättfärdiga”, då? Det som de kallar ”fanatiker och kufar”. Ja.

Där, de trodde, att det skulle komma på det sättet.

272 Men då Han kom i ett stall, född av en jungfru, med bara en vanlig snickare till fosterfar och en liten, okänd flicka. Ser Ni, inte översteprästens dotter, eller så. Han — Han kom som. . . Från en liten dam, som bodde nere i det — det lilla gamla torftiga landet, som kallades Nasaret. Och bara en vanlig änkeman, hans hustru var död. Han hade några barn, Josef. Och — och hon var förlovad. Och så kom Han med ett dåligt namn till att börja med. De sa, att Han var född utanför äktenskapet. Oj, oj!

273 Det där träffade deras polityr alltför hårt. Förstår Ni? Deras undervisningsetik kunde inte svälja det där. Deras tolkning av Skrifterna visste ingenting om det där, men ändå var det **SÅ SÄGER HERREN**. Oj, oj!

274 Det får mig att rysa, att tänka på det och att se samma sak upprepas igen. Gud kan inte förändras.

275 Klockan är redan tolv, men jag . . . Vill Ni bara, eller ska jag stoppa eller bara fortsätta? [Församlingen säger: ”Nej.” — Utg.] Det är . . . Tack! Sitt bara stilla bara en liten stund, ser Ni. [”Fortsätt bara!”] Nu är det här, jag lägger grunden här för ett Budskap, som kommer, ser Ni. Och jag ska försöka släppa ut Er riktigt kvickt, kanske om tio eller femton minuter, om vi kan. Gud välsigne Er!

276 Lägg nu märke till, att det är så enkelt, att det — det — det bara missade måltavlan för dem! Men det träffade Guds måltavla. Ser Ni, det träffade Ordet. Han kom precis exakt på det sättet Han sa. Men de, deras tolkning av det var fel. Tolkningen av förlossaren på Mose tid var fel. Tolkningen på Noas tid var fel, ser Ni, men Gud kommer enligt Sitt Ord.

277 Och sedan kom Jesus och Han — och Han lärde ut saker, som var tvärtemot. ”Om Du är Messias, så gör *det-och det!*”, ser Ni. ”Om Du är det, så kom ned från korset och visa oss det nu!” Förstår Ni? Men Gud spelar inte pajas för människorna. Gud gör bara det, som är välbehagligt och rätt.

278 De tyckte, att en sådan En säkert måste komma med en mäktig Änglasalut. Men Han kom genom ett stall. Och för deras egen polerade etik var det löjligt för en vanlig människa att tänka sig, att Gud Allsmäktig, den store mäktige Jehova, som ägde jorden och skapade alltsammans, inte skulle kunna ordna en plats åt Sitt eget Barn att födas på, något bättre än någon lagård över en gödselstack. Hur kunde det . . . ? Förstår Ni?

279 Vad var det? Gud i enkelheten. Det var det, som gjorde Honom så stor. Ser Ni, utbildningens etik kan inte förringa sig själv på det sättet, ser Ni, den kan inte stå ut med det. Men Gud är så stor, att Han nedlät Sig till det, inte ens kläder att sätta på Sitt eget Barn. Tänk på det! Och världen . . . Det fanns inget rum i härbärgets. Och Han gick in i en lagård, en liten — ett litet utsprång, en — en liten grotta, liksom, borta i sidan på en kulle. Och dit, på en bädd av halm, kom Guds Son. Å, det var väldigt annorlunda än att mötas där uppe . . .

280 Och Hans mor skulle bli mor. Hon befanns vara på väg att bli mor, å, månader innan de ens var trolovade, rättare sagt ens gifta. Förstår Ni? Hon skulle bli mor. Och människorna såg det och de visste, att det var på det här viset. Och Maria, i sitt eget hjärta visste hon, vad som höll på att ske.

281 Och Josef förstod det inte. Men Herrens Ängel kom till honom om natten och sa: ”Josef, Du är en Davids son. Frukta inte att ta till Dig Maria, Din hustru, för det där är ingenting ont utan det där är av Den Helige Ande.” Det avgjorde saken. Mannen, Josef, med en sådan förbindelse med Gud, att Gud kunde tala med honom.

282 Men idag har vi våra kyrkliga jackor så tätt omkring oss, att ingenting kan tala till oss utom den kyrkliga gruppen, som vi

tillhör. Jag vill inte bli sträng eller radikal, så jag ska lämna det där just där. Lägg märke till det! Men Ni förstår, vad jag menar. Lägg märke till det!

283 Ett stall var löjligt för dem, de polerade. Vi har inte ens något uppptecknat om var Han någonsin gick i skolan en enda dag. Och ändå, då Han var tolv år gammal, förbryllade en enkel pojke prästerna i templet med Sin undervisning. Oj, oj! Vad var det? Gud som gömde Sig . . .? . . . Jag känner mig ganska religiös just nu. Gud som gömde Sig i en lagård. Gud som gömde Sig i ett litet Barn. Förstår Ni? Se upp, det kommer att visa sig om en stund, ser Ni.

284 Han måste. Då Han gick på gatorna, pratade föräldrarna utan tvekel och sa: "Lek inte med den där Ungen! Ha ingenting att göra med Honom! Hans mor är ingenting annat än en vanlig hora, ser Du. Och fadern och modern, Barnet föddes . . . Innan de faktiskt var gifta, skulle hon bli mor. Ha ingenting att göra med det!"

285 Vad Maria tänkte! Men mitt i alltsammans, vad de utomstående än tyckte, begrundade hon alla de här sakerna. De gömde det i sina hjärtan. De visste. De kunde inte säga någonting ont om det.

286 Gud talar till Sin man ibland och säger: "Tig! Säg ingenting om det!"

287 Jag har haft folk i mina möten, som har sagt: "Nå, om Du är en Kristi tjänare, så vet Du, att *det här* pågår där."

288 Visst, jag visste, att det pågick. Men vad ska man göra, då Han säger: "Tig! Säg ingenting om det!"

289 Tog några män här om dagen och visade dem i en bok. "Någonting talade för årtal sedan.", sa jag.

Man sa: "Ja, jag kunde inte förstå det."

290 Jag sa: "Ser Ni där?" Här var det, här bak, hade det daterat och allting, då det hände på den tiden. Många människor hade sett det där i boken. Jag sa: "Det kommer att ske, att det här blir på *det här* sättet och på *det där* sättet."

291 Man sa: "Men varför sa Du ingenting om det?" Det ors . . . Det måste vara så. Förstår Ni?

292 Och Josef visste annat. Han visste, Vem det där barnet tillhörde. Maria visste, Vem Det tillhörde. Jesus visste, Vem Hans Fader var. Vad sa Han? "Jag måste sköta min Faders angelägenheter." Inte såga trä och — och tillverka en dörr, utan sköta Sin Faders angelägenheter. Amen. Sa det till Sin mor: "Kan Du inte förstå, att jag, tiden är inne för mig att sköta min Faders angelägenheter?"

293 Nu tänkte de: "Det där lilla rubbade Barnet . . ." Vilket utomäktenskapligt barn som helst är ju liksom en udda,

egendomlig varelse. Och var så god, ser Ni, men Gud gömde Sig. Lyssna! Gud gömde Sig i det, som av världen ansågs vara "Smuts, osedlighet, utomäktenskapligt".

²⁹⁴ Titta, Gud gömmer Sig i ett dött frös förruttelse för att frambringa liv. Förstår Ni? Får Ni tag i det?

²⁹⁵ Gud gömmer Sig i en enkel, liten tvätterska. Eller en vanlig man med sin middagsmat under armen, som kysser sin hustru och sina barn adjö och går dit ut, och gömmer Sig kanske i den där mannen för att göra någonting, som ärkebiskopen inte skulle veta någonting om. Förstår Ni? Man hör inte Honom blåsa i några horn och sända ut det. Han, Gud, får bara äran, det är alltsammans. De enkla hör det och är glada, ser Ni.

²⁹⁶ Nu Gömde Gud Sig i ett litet Barns enkelhet, gömde Sig i en — en vanlig familjs enkelhet. Gud! Och de kyrkliga och de stora männen, hjärnorna, de geniala och — och alla de där och Herodesarna osv. På den tiden och Nero-arna, och allesammans, de förbisåg det. Gud, som gömde Sig i enkelheten.

²⁹⁷ Fort nu. Johannes Döparen i Jesaja 40. Vi skulle kunna ta det, om Ni vill. Malaki 3. Allt, anteckna det, om Ni vill! Jesaja 40, allt, Ni vet, tala frid till de . . . Som det är. Kanske jag. . . Det kanske är bra, om jag — jag — jag skulle läsa det just här, om Ni har — har så mycket tid. [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Låt oss göra det, bara i en minut! Vi ska slå upp här i Jesajas Bok, 40:e kapitlet och — och läsa här och bara se efter, vad han säger om det här nu. Titta här: "Trösta, trösta mitt folk!" Kom nu ihåg, att det här var sjuhundratolv år. Se på rubriken där, ser Ni! Sjuhundratolv år innan Han föddes, här talar en profet om Honom.

Trösta, trösta mitt folk, säger HERREN!

Tala trösterika ord till Jerusalem och ropa till henne, att hennes krig är avslutat, att hennes missgärning är förlåten, för hon har fått . . . Herrens hand dubbelt för alla sina synder.

Rösten av honom, som ropar i öknen: "Bered väg för Herren, rätta ut hans stig i öknen, en landsväg åt vår Gud!"

Och varenda dal ska höjas upp och varenda berg och höjd ska sänkas och det krokiga ska rätas ut och det ojämna ska göras jämnt,"

²⁹⁸ Å, oj, oj, oj! Vilken man det där skulle bli! Förstår Ni? Slå nu upp Malaki tillsammans med mig, sista boken i . . . Den siste av profeterna i Gamla Testamentet. I Malaki nu, lyssna här! Malaki tar upp det, precis vid den yttersta tiden, så man ska vara säker på att inte glömma det. Malaki, 3:e kapitlet.

Se, jag ska sända min budbärare och han ska bereda vägen framför mig och Herren, som ni söker,

ska plötsligt komma till sitt tempel, ja, förbundets budbärare, som ni gläder er åt, se, han ska komma, säger härskarornas Herre.

299 Talar fortfarande om Johannes: ”Sända min budbärare före mig för att bereda vägen.” Jesus talade om det i Matteus 11:10 och sa:

Om Ni kan ta emot det, det var han, som det talades om, *Se, jag sänder min budbärare framför mig, . . .*

300 Förstår Ni? Det är riktigt. Hur allt det här talade, nu! Då det i sjuhundra år hade dröjt, skulle det komma en förelöpare framför Messias. Men då han kom in på scenen i sådan enkelhet, missade de honom. De missade honom.

301 Kom nu ihåg, att han var en prästs son. Ja titta, hur löjligt det där var för honom att inte följa sin fars ämbete och gå tillbaka till predikantskolan. Men hans jobb var för viktigt. Vid nio års ålder gick han in i öknen. Och kom ut och predikade. De missade det. Han var så enkel, alltför enkel för deras höggglanspolerade utbildning att tro på en sådan. De tänkte, att då den här mannen kom . . .

302 Hur blev det med: ”Alla de höga platserna ska sänkas, alla de låga platserna ska höjas, alla de ojämna platserna ska jämnas ut”? David såg det och sa: ”Bergen hoppade liksom små vädurar och löven klappade i händerna.” [Broder Branham klappar ihop händerna åtskilliga gånger. — Utg.]

303 Vad? Skedde det? En sådan där gammal polisongprydd man, utan någon utbildning alls med ett stycke fårskinn lindat om sig kom snubblande ut ur Judeens öken och sa: ”Omvänd Er, för Himmelriket är nära! Och Ni, Er ormhög, tänk inte, att Ni ska säga: ’Jag tillhör en viss organisation.’! Gud kan av de här stenarna låta barn uppstå åt Abraham.” Oj, oj!

”Nja, det där är inte han där. Vi vet, att det där inte är han.”

304 Men det var han! Ser Ni, han rensade stigen. Förstår Ni? Det var då, som de ojämna platserna jämnades ut. Det var då, som de höga platserna sänktes. ”Tro inte, att Ni har Abraham till Er fader! Börja inte säga mig den sortens saker, för Gud kan av de här stenarna låta barn uppstå åt Abraham.” De höga platserna sänktes. Oj, oj! Så är det. Ja. Ser Ni skillnaden? Han sa, att det var det, som skulle äga rum.

305 Och då de kom tänkte de, oj, oj, de var just färdiga att ta emot honom, om han kom till deras egen organisation. Men för att han kom på det sättet, på ett så enkelt sätt . . . Ändå, då man tolkar Skrifterna, sänktes de höga platserna. De ville inte acceptera det, men det gjorde de.

306 Gosse, han tvålade till dem. Han skakade av dem huden. Sa: ”Er huggormshög! Era ormar i gräset! Jag ska säga Er, att yxan är lagd till roten av trädet. Och vartenda träd, som inte

vill frambringa frukterna, huggs ner och kastas i elden. Jag ska faktiskt döpa Er i vatten men det kommer En efter mig, som är mäktigare än jag. Han kommer att döpa Er i Den Helige Ande och Eld. Och Hans kastskovel är i Hans hand. Han ska grundligt rensa golven. Och Han ska sam- . . . Bränna upp agnarna och ta in vetet i ladan.” Amen.

307 Det var då de ojämna platserna jämnades ut, ser Ni, men folket fick inte tag i det. Men det är precis exakt enligt Ordet, precis exakt så, som Ordet sa det. Så enkelt, att de missade det. De missade att förstå det.

308 Var inte så blinda, Ni! Förstår Ni? Var inte så blinda, Ni! Så lyssna nu!

309 De missade det. Han var så enkel, att på grund av deras vanliga trossatser om en sådan person missade de det. Åter igen, vad var det? Gud, som är Ordet, som gömde Sig i enkelheten, inte en präst med sin bakvända krage, som var smart, utbildning.

310 Jesus frågade dem samma sak. Han sa: ”Vad gick Ni ut för att titta på?” Då Johannes’ lärjungar kom över. Han sa: ”Vad gick Ni ut för att titta på? Gick Ni för att titta på en man, som var klädd med en prästkappa på sig, Ni vet, och fina kläder”, sa Han, ”den — den — den — den sortens predikant?” Han sa: ”Gick Ni ut för att titta på det?”

311 Han sa: ”Nej. Den sorten kysser spädbarnen, som Ni vet och begraver de döda. De, de vet ingenting om ett tvåhandssvärd i stridslinjen. De var här ute med något intellektuellt tal till någon Kiwanis-klubb eller någonting, Ni vet. De är all right där. Men då det gäller att möta det där ute i striden, vet de ingenting om det. De — de är i kungapalatsen. De larvar sig med den sortens berömdheter.”

312 Men Han sa: ”Vad gick Ni då ut för att titta på? Gick Ni för att titta på ett vasstrå, som skakas av vilken vind som helst? En man, som skulle kunna säga . . . Någon, som säger: ’Du vet, Du tillhör — Du tillhör Oneness, men om Du vill komma över hit till Assemblies, ska jag säga Dig, vad vi ska göra, vi ska — vi ska göra det. . . ’ ’Jag tror jag ska göra det.’ Hmpf! Ett vasstrå, som skakas? Inte Johannes. Nej, nej. Nej, nej. ’Om Du vill komma, vara Sadduce och inte vara Farise, eller någonting, då?’ Ni tittade inte på någon, som skakades av vinden, inte Johannes.” Nänämensan, broder, inte han.

313 Han sa: ”Vad gick Ni då ut för att titta på? En profet?” Det krävdes en profet till att göra det där, ser Ni. Han sa . . . Det där var nu beviset på en profet, ser Ni, Guds Ord hos honom. Ordet kommer till profeten. Förstår Ni? Han sa: ”Vad gick Ni ut för att titta på? En profet?” Han sa: ”Ja, det är riktigt. Men jag säger Er, ännu mer än en profet, för det var han.”

314 Varför var han mer än en profet? Han var Förbundets budbärare, visst var han det, som skulle bygga en bro mellan lagen och nåden. Han var hörnstenen där inne, hade omtalats.

315 Han sa: ”Om Ni kan ta emot det, så är det här den, som profeten talade om: ’Se’ i Malaki 3: ’Jag ska sända min budbärare framför mig, ser Ni, och han ska bereda väg för mig.’” Förstår Ni? Å, han var så enkel. Gud igen, som gömde Sig i enkelheten.

316 Så ge akt på, vad han gjorde! Han predikade om en sådan mäktig Kristus, som skulle komma: ”Han har Sin kastskovel i handen. Han ska . . . Han ska blåsa ren Sin väg. Gosse, jag menar, att Han grundligt ska rensa Sina golv. Han kommer att ta upp skräpet och sopa ut det dit och bränna upp det också. Det är riktigt. Han ska samla upp kornen och ta in dem i ladan.” Ser Ni, han var inspirerad.

317 Men då Jesus kom, väntade de på . . . Och alla de där apostlarna, vet Ni, de väntade på någonting stort, som skulle komma. ”Oj, oj, oj! Å, Han kommer. Det är alltsammans. Gosse, Han kommer att vara mäktig. Han kommer att sparka bort de där romarna ifrån jordens yta. Oj! Han kommer att få de där grekerna att fara åt *det här* hållet och romarna åt *det där*, då Han kommer.”

318 Då Han kom, en liten, ödmjuk man, som knuffades omkring från den ena sidan till den andra. Vad var det? Gud, som gömde Sig i enkelheten. Oj, oj!

319 Då Han stod vid änden av Sitt Budskap och sa: ”Vem kan överbevisa mig om synd? Allt som Bibeln säger, att jag skulle göra . . . Om jag inte gör min Faders gärningar, så fördöm mig! Men vad säger Skrifterna, att jag skulle göra, som jag inte har gjort?” Synd är otro, som Ni vet. ”Vem kan anklaga mig? Om jag kastar ut demoner med Guds fingrar, så visa mig, vad Ni gör åt det!” Enkelhet!

320 Han till och med överlämnade Sig åt döden! Men å, den där påskmorgonen, halleluja, det var då Han rensade golvet. Han sopade ut skräpet all right, broder. Ja, verkligen. Och vetet beseglades på väg till ladan. Låg där i jorden med Evigt Liv vilande i sig och väntade på den där stora Dagen, som vi ska tala om, Herrens Tillkommelse, då det där livet ska bli levande och vi ska uppstå i den där uppståndelsen, ryckas bort tillsammans med Honom i luften och samlas in i Ladan. Och skräpet ska brännas där borta, skalet som är omlindat och försöker dra Det åt *det här* hållet eller *det där* hållet ska brännas upp med osläcklig eld. Amen. Å, är Han inte underbar? [Församlingen säger ”Amen.” – Utg.]

321 De missade Honom, Gud i enkelheten. Varför? Varför? Han predikade aldrig ens i kyrkliga termer. Det gjorde Han aldrig. Han predikade aldrig som en predikant. Förstår Ni? Han predikade som en . . . Han använde Guds enkelhets termer,

termer som ”yxan är lagd”, termer som ”trädet”, termer som ”ormar”. Ingen predikantskolelärare som i den tidens kyrklighet, som en teologie doktor, doktor *Den-och-den*. Han gjorde inte det. Han predikade som en skogshuggare där ute någonstans. Han talade om yxor och träd och ormar och sådana saker och vete och lador och allting sådant. Han skulle idag anses vara en tvållådepredikant, antar jag. Jag tänker, att Han kallades för ”stubbpredikant” på den tiden, då han stod på en stubbe där nere vid Jordan. Antag- . . . Gud i enkelheten, som gömde Sig för världens visdom.

322 Låt oss nu ta reda på det! Jesus sa: ”Jag tackar Dig, Fader, Du gömde de här sakerna för världens visa och kommer att uppenbara dem för småbarn, som vill lära sig.” Förstår Ni? Gud, som gömde Sig i enkelheten i Kristus. Gud, som gömde Sig i enkelheten i Johannes. Förstår Ni? Bara . . . Ser Ni, Han — Han var . . . Tänk bara på det, Gud i enkelheten, som gömmer Sig för världens visdom!

323 Nu ska vi sluta om bara en minut eller två, för jag vill inte uppehålla Er längre.

324 Titta, låt oss stanna en minut vid någonting personligt! Tänk på den tid vi lever i, för att avsluta det här nu! Tänk på den tid vi lever i, då Gud kommer ner på en liten, ringa plats, där vi har bött, och helar de sjuka! Och de rika och de högmodiga och de högt utbildade: ”Undrens tid är förbi. Det finns ingenting sådant som gudomlig helbräddagörelse.”

325 Kommer Ni ihåg Budskapet, som jag predikade från tvärs över den här jordbiten här, den förmiddagen jag for härifrån, om David och Goliat?

326 Man sa: ”Hur ska Du kunna möta en utbildad värld där ute med allt Det Här, broder Branham?”

327 Jag sa: ”Jag kan inte hjälpa hur jag ska kunna möta den. Gud sa: 'Gå!'” Förstår Ni? Det är alltsammans, ser Ni. Det är Hans Ord. Han lovade Det. Stunden är inne.

328 Då den där Ängeln, som Ni ser på den där bilden där borta, kom ner vid floden där nere den där dagen för trettio år sedan nu i juni, som kommer, rättare sagt för trettio år sedan nu i juni, som kommer, och inför femtusen människor eller mer sa: ”Liksom Johannes Döparen sändes ut, har stunden kommit, då Ditt Budskap kommer att sväva ut över världen.”

329 Ni kommer ihåg kritiken, om några av Er var där, jag antar, att Roy Slaughter eller några av dem, som sitter här, kanske kommer ihåg dagen eller några, fru Spencer eller — eller vem det nu skulle kunna vara av de gamla här, som skulle — skulle kunna veta det, ser Ni. George Wright eller några av dem, ser Ni, känner till det där, hur det var. Men har Det inte gjort det? [Församlingen säger ”Amen.” — Utg.] Det gjorde det.

330 Och sedan mitt i det, då de förkastade det och sa: ”Det är bara en mental helbrägdagörelse.” Och Gud vände helt om och sände en gammal stum pungråtta dit in, och den blev helad genom Guds Kraft.

331 Lyle Wood och Banks, då vi satt där nere och visste den av Gud bekräftade Sanningen. Då en liten gammal död elritsa, en fisk, låg på vattnet. Och Den Helige Ande dagen innan sa, att Han skulle visa dem Sin Härlighet och göra någonting åt det. Och där den där morgonen, då vi stod där och Den Helige Ande kom ner i den där båten och jag reste mig upp och talade till den där fisken. Och den låg på vattnet, död, i en halvtimme, dess gälar och inålvor var utdragna ur dess mun. Den blev levande och simmade iväg lika bra som någon annan fisk. Vad är det? Gud som gömmer Sig i enkelheten.

332 Gud kan av dessa stenar låta barn uppstå åt Abraham. Gud kan hela en pungråtta eller en fisk eller vad som helst. Om Han låter Sitt Budskap gå ut och människorna inte vill tro på Det, kan Gud låta en pungråtta komma till tro på Det. Halleluja! Gud kan låta en död fisk uppstå. Han kan låta en död pungråtta uppstå. Han kan. Han kan göra vad Han än vill göra.

333 Vilken reprimand åt den här generationen! Då de snubblar över Det och bråkar om Det och: ”Du gjorde inte *det här* och *det där*!” Och Gud skickar in ett enkelt djur. Förstår Ni? Vilken reprimand! Vad var det? Gud i enkelheten, ser Ni, som visade, att Han var stor, oj, oj, tillrättavisar dessa, den här generationens människor för deras otro.

334 Nu tycker de ju, nu som de alltid har gjort, att det måste göras på deras eget sätt. ”Om det nu finns någonting sådant som gudomlig helbrägdagörelse . . .” Liksom en katolsk man sa till mig det här. En man berättade här om kvällen för mig om det där. Ni känner till det. Han sa . . . Den här Ayers, som jag for för att träffa ifråga om hans pojke där i Houston, han sa — han sa: ”Mjaa, om — om det där nu var en Guds gåva, skulle det ju vara tvunget att komma i den katolska kyrkan.” Förstår Ni? Förstår Ni? Ja, metodisterna tyckte, att Det skulle vara tvunget att komma i deras församling. Och pingstvännerna tyckte, att Det måste komma till deras församling. Men Det kom inte i någon av dem.

335 Det kom i Jesu Kristi Uppståndelses kraft, som uppenbarade Honom själv. Det är riktigt. Visst, Han gör det. Ja. Ge bara akt på Det! Låt Det inte gå ifrån Dig! Bevara Det under Ditt — Ditt hjärta och kom ihåg Det! Begrunda Det där!

336 Det måste komma på deras eget sätt, för deras, från deras eget samfund. ”Och gör det inte det, är det inte Han, ser Ni. Det är bara psykologi, eller så är det djävulen. Det är en — det är en . . . Det är inte Gud. För om det var Gud, skulle Han vara

tvungen att komma”, på deras eget sätt, ser Ni, ”på det sättet vi har fått Det uttolkat.”

³³⁷ Det var på det viset Jesus måste komma till fariséerna. Det måste vara på det sättet. Förstår Ni? Om deras . . . Om Gud skulle sända en — en Messias, hade de det alltsammans uttolkat, precis hur Han måste vara. Och därför att Han kom annorlunda, då: ”Det var inte Messias. Han var någonting utomäktenskapligt. Han var en Beelsebub.” Men det var Gud, som gömde Sig i enkelheten.

³³⁸ Förelöparen måste vara en viss utbildad man, som deras . . . Nå, en, otvivelaktigt. . . Varje dag, varje år, då de, ja, ordinerade sina predikanter och sände ut dem som missionärer för att göra proselyter och hämta in, tänkte var och en: ”Det här kommer att vara den där förelöparen, som kommer fram.” Men Gud uppfostrade honom ute i öknen, där det inte fanns någon predikantskola och sådana där saker alls, ser Ni. Förstår Ni? Gud som gömde Sig i ödmjukhet och i enkelhet.

³³⁹ Men vänta nu! I avslutningen säger vi det här. Men att avvisa Guds enkla Budskap, att — att — att avvisa det, Guds enkla sätt, är att bli dödad för Evigt. Det är så mycket. . . Vi talar om hur enkelt Det är och folk tänker, att tja, de kan skratta åt Det och köra över Det och behandla Det hur de än vill, men det innebär evig skilsmässa från Gud.

³⁴⁰ De, som dog på Noas tid och inte lyssnade till hans budskap, de förgicks. Och Jesus gick och predikade för dem i mörkrets kedjor, i Sin död, innan Han uppstod. Och Han gick till dödsriket och predikade för de andar, som var i fångelse, som inte omvände sig i tålmodigheten på Noas tid, medan ett enkelt Guds budskap predikades genom en enkel man. Han gick. Han sa: ”Noa predikade, att jag skulle vara här och här är jag.” Det är riktigt. Förstår Ni?

³⁴¹ De, som missade att lyssna till profeten Moses’ budskap där ute i öknen, som han fick från Gud, och som ordentligt bekräftades av en Eldstod och ledde ute i öknen. Och sedan försökte de resa sig upp och göra en organisation av det och de förgicks och dog i öknen, varenda en av dem utom två män, Josua och Kaleb.

³⁴² Och där borta var fariséerna så blinda, att de inte kunde se det där, så de såg sig tillbaka och sa: ”Våra fäder åt manna, åt manna i öknen.”

³⁴³ Och Jesus sa: ”Och de är döda, varenda en.” De Såg Guds Härlighet. De vandrade i Ljuset från . . . De vandrade i Ljuset. De vandrade i Eldstodens Ljus. De vandrade i Dess krafts Närvaro. De vandrade genom de platser, som Den Helige Ande fick dem att vandra. De åt mannen, som föll från Himmelen, som Gud försåg dem med. Och gick förlorade och gick till dödsriket. ”De är döda, varenda en.” Om man tar det där ordet, innebär

det ”eviga skilsmässor” från Guds Närhet. ”De är döda, varenda en.” Förstår Ni?

344 Varenda en, som tackade nej till Jesus har förgåtts. Förstår Ni, vad jag menar? Att tacka nej till denna Guds enkelhet! Det är inte precis någonting. . . Man säger: ”Nåja, jag gjorde ett misstag.” Man gör inte det på det sättet. Gud tar inte emot det på det sättet. Man förgås, för evigt. Det är bäst, att vi tänker oss för. Nu måste det ju vara ordentligt identifierat av Gud, ser Ni, och då, om det är det, är det Hans Ord. Förstår Ni? Å! Liksom de där, som förkastade Moses, förkastade Elia, förkastade Johannes, förkastade Jesus, i sin tid.

345 Låt mig bara berätta en liten liten sak för Er här! Och då hoppas jag, att jag inte sårar alltför mycket. Men titta! Här om dagen kallades jag till Houston i Texas för att försöka få en benådning. Genom att samla ihop några människor för att predika ett budskap och få folket där att underteckna en ansökan om nåd för — för den här unge mannen och unga kvinnan. Ni vet, att de hade kommit i den här klämman. Jag antar, att Ni har läst om det i tidningen. Och det där var herr Ayers’ styvson.

346 Och herr Ayers är den, som tog bilden av Herrens Ängel, som Ni ser just där. En romersk katolik och hans hustru var judisk. Och han gifte sig med den här judiska flickan. De pratade inte religion sig emellan osv. så där. Och Ted Kipperman, som också var med honom i affären, hade Douglas Studios.

347 Och då han kom dit bort, där herr Best, Dr. Best, baptistförsamlingen, höll sin knytnäve under broder Bosworths näsa och skakade den och sa: ”Ta nu bilden av mig, då jag gör så där!” Han sa: ”Jag ska ta den där gamle mannens hud och hänga den i mitt arbetsrum som ett minne av gudomlig helbrägdagörelse.”

348 Och innan jag for till Houston i Texas, sa Herren Gud till mig att fara dit. Och jag var där i Herrens Namn. Och Ni känner allesammans till debatten och de saker, som kom upp. Ni har läst det i böckerna osv. Och där var det. Och den där kvällen. . . Jag försökte att bara vandra ödmjukt.

349 ”Å”, sa de, ”de är en skara dumhuvuden.” Dr. Best sa: ”De är ingenting annat än en skara dumhuvuden.” Han sa: ”Det finns inga sådana människor, som tror på gudomlig helbrägdagörelse och sådant. Det där är en massa svallvågor.” De vet inte, att det var Gud i enkelheten. ”Å”, sa man, ”mannen har inte ens en grundskoleutbildning.”

350 Han var polerad med alla de forskargrader han kunde få, så han trodde, att han kunde knöla ner broder Bosworth i alla fall. Men då det blev fråga om Ordet, var han inte ens en tiondel så bra som han. Förstår Ni? Och broder Bosworth visste, var han stod. Många av hans anhöriga, som sitter här nu, var på debatten. Och där var det.

351 Sedan gav han sig bara på oss och sa, att vi var en skara dumhuvuden. Han sa: "Anständiga människor tror inte ens på det."

352 Broder Bosworth sa: "Ett ögonblick, bara!" Han sa: "Hur många människor i den här staden", av ungefär trettiotusen den kvällen, som satt ibland oss så där, "Hur många människor från den här staden här, som går till de här stora fina baptistkyrkorna, kan bevisa med ett läkarintyg, att de har blivit helade av Guds Kraft, sedan broder Branham har varit i staden, stå upp!" Och trehundra ställde sig upp. "Hur är det med det där?" Där var det. Gud gömde Sig i enkelheten. Sedan sa han: "Broder . . ."

353 Han sa: "Ta fram den gudomlige helbrägdagöraren! Låt mig se honom hypnotisera någon, låt mig sedan se dem om ett år från idag!" Och Ted Kip- . . .

354 Och Ayers där, just han som tog bilden, sa: "Herr Branham är ingenting annat än en hypnotisör. Jag såg en kvinna, som hade struma på sin hals, *så där*, och", sa han, "han hypnotiserade den där kvinnan. Nästa dag talade jag med henne och hon hade ingen struma." Han sa: "Mannen hypnotiserade henne." Och å, han bara förlöjligade mig. Sa att jag borde köras ut ur staden och att han borde vara den, som gjorde det, ser Ni, och allting sådant. Stora rubriker i *Houston Chronicle*.

355 Jag sa aldrig ett ord. Jag var där för att sköta min Faders affärer och det var alltsammans, stå fast vid Ordet. Han sände mig dit och det är Hans sak.

356 Den kvällen, då jag gick dit ner, sa jag: "Jag – jag – jag – jag är ingen gudomlig helbrägdagörare. Det är jag inte. Om någon säger det", sa jag, "har de fel." Och jag sa: "Jag vill inte bli kallad för gudomlig helbrägdagörare." Jag sa: "Om Dr. Best här predikar frälsning, då skulle han inte vilja bli kallad för gudomlig Frälsare." Och jag sa: "Då jag predikar gudomlig helbrägdagörelse, vill jag inte bli kallad för gudomlig helbrägdagörare. Men han säger, att han inte är någon gudomlig Frälsare, det är han förvisso inte. Inte heller är jag någon gudomlig helbrägdagörare. Men 'Genom Hans sår blev vi helade', jag pekar på Det." Förstår Ni?

Och så han: "Nonsens!" Ni vet, gick runt det.

357 Och jag sa: "Men om Närvaron och denna Guds gåva, denne Herrens Ängel, om Det ifrågasätts, så kan Det bevisas." Ungefär då kom Den nedvirvlande här. Jag sa: "Det behövs inget talande nu. Han har redan talat för mig." Och jag gick ut.

358 Och jag gick i Houston, den där stora staden, en av de trevligaste städer, som finns någonstans i landet. Då jag gick in dit här om dagen, var det en skam att titta på den staden. Gatorna var smutsiga. Platsens salustånd, ända ner till Texas Avenue. Och jag gick in på Rice Hotel, där filmstjärnorna brukade bo och

gick dit ner i källaren, den där kafeterian, och taket håller på att falla ner och puts på golvet och smuts och lort. Och en förvirring bland predikanterna, som jag aldrig har varit med om eller hört i mitt liv.

³⁵⁹ Varför? Att tacka nej till Ljuset är att vandra i mörker. Där sitter deras barn i väntan på döden. Riktigt. Gud kom ner. Då enkelheten visades och avvisades, då visade Gud Sig i enkelheten.

³⁶⁰ Och där tog de den där bilden, som har svept över världen. Till och med vetenskapsmännen sa, att det var den enda övernaturliga varelse, som någonsin hade fotograferats i hela världens historia. Och den hänger i Washington DC, i den religiösa konstens hall. Där är det, enkelheten uppenbarad, då. Förstår Ni? Förstår Ni? Gud gömmer Sig i enkelheten, uppenbarar Sig sedan. Förstår Ni?

³⁶¹ Nu gömde Han Sig i Kristi död men uppenbarade Sig i uppståndelsen. Oj, oj! Och så vidare, man kan, vi bara . . . vi kan . . . Ingen ände på det, fortsätter bara att säga så. Men var så god, ser Ni!

³⁶² Att vägra att säga, att det finns solsken, är att gå ner i källaren och stänga sina ögon för ljuset. Och det är riktigt. Och kom ihåg, att det enda sättet att kunna ha fel är att först tacka nej till det rätta. Förstår Ni? Och att vägra öppna sina ögon, då kommer man att leva i mörker. Förstår Ni? Om man bara vägrar att titta, hur ska man då kunna se? Förstår Ni? Ge akt på de enkla sakerna! Det är de små sakerna, som man lämnar ogjorda, inte de stora sakerna man försöker göra — göra. Oj, oj!

³⁶³ Så titta här, låt mig säga Er det! I Mal- . . . I Matteus 11:10 sa Han: "Om Ni kan ta emot det, är det här han." Förstår Ni? "Det här är han, som sändes före mig." Det var enkelhet.

³⁶⁴ Han tillfrågades en dag, man sa: "Varför säger då de skriftlärdar, att . . ."

³⁶⁵ Han, Han sa: "Människosonen går upp till Jerusalem. Jag kommer att läggas i syndares händer och de kommer att döda Människosonen. Och Han kommer att dö och på tredje dagen kommer Han att uppstå igen." Han sa: "Berätta inte för någon om synen där uppe!"

³⁶⁶ Och lärjungarna, tänk på det nu, lärjungar som hade vandrat med Johannes, talat med honom, ätit med honom i öknen, suttit ute på stränderna, sedan sa de: "Varför säger lärarna, att Elias måste komma först? Du säger, att Du går upp till korsfästelsen och kommer att uppstå. Du är ju Messias, inta tronen! Varför säger nu de skriftlärdar . . .? Alla våra Skrifter säger här, Skrifterna säger klart, att innan Kristus ska komma, ska Elias komma först." Ja. Förstår Ni?

367 Han sa: "Han har redan kommit och Ni visste det inte." Vilka var nu det? Lärjungarna.

368 Jag kommer att säga Er här, bara litet grand nu, men jag menar det inte, ser Ni, bara de nästa få minuterna, ser Ni, bara en minut eller två, men så att Ni blir säkra på att förstå. Kan Ni höra mig? [Församlingen säger "Amen." — Utg.]

369 Titta! "Varför?" De där männen, som hade vandrat med Kristus: "Varför säger Skrifterna, säger att Elias först måste komma?" Och de var Johannes' egna omvända och kände inte ens igen honom. "Varför sa Skrifterna, lärarna?" Förstår Ni, vad jag menar? Förstår Ni? "Varför säger Skrifterna, att Elias först måste komma?" Lärjungar som hade vandrat med honom: "Varför säger Skrifterna, att han måste komma först, före de här sakerna, och återupprätta allting?" Det gjorde han, för omkring ett halvt dussin människor, och det var allt som fanns där. Förstår Ni? Det var alla, som förväntades ta emot det. Det var de, som var ordinerade till att förstå det.

370 Jesus sa: "Han har redan kommit och Ni förstod det inte. Men han gjorde precis det, som Skrifterna sa, att han skulle göra. Han återupprättade dem, alla Er som tog emot mig och trodde på mig. Han gjorde exakt det, som Skrifterna sa, att han skulle göra. Och de gjorde med honom det, som skrifterna sa, att de skulle göra. Han har redan kommit och Ni förstod det inte."

371 Är Ni redo? Jag vill chockera Er litet grand. Bortryckelsen kommer att vara på samma sätt. Den kommer att vara så enkel, att det utan tvivel kommer att vara på samma sätt, att Bortryckelsen kommer att komma en vacker dag och ingen kommer att veta någonting om det. Stig nu inte upp nu, utan studera det bara en minut! Jag ska helt säkert avsluta. Bortryckelsen kommer att komma på ett så enkelt sätt, att domen kommer att falla och de kommer att få se Människosonen och de kommer att säga: "Var det inte meningen, att vi skulle få *det-och-det*? Och var det inte meningen, att en Elias skulle sändas till oss? Och var det inte meningen, att det skulle bli en Bortryckelse?"

372 Jesus kommer att säga: "Det har redan skett och Ni förstod det inte." Gud i enkelheten. Förstår Ni?

373 Den här veckan nu kommer vi att komma in på en del riktigt djup undervisning om Ordet. Lägg nu märke till att Bortryckelsen, det kommer att bli så få, som går i den där Bruden! Det kommer inte att vara . . .

374 Ser Ni nu, hur lärarna har fått till det? De har diagram och de går och visar tio miljoner människor, som kommer upp här. Alla metodisterna om det är en metodistpredikant, om det är en pingstvän, kommer alla pingstvännerna. Det kommer aldrig att stämma.

³⁷⁵ Det kommer kanske att bli en, som lämnar Jeffersonville, bara någon, som saknas. De kommer att säga: "Tja, man kan aldrig..." Resten av dem kommer inte att veta. Det blir en, som lämnar Georgia. Förstår Ni? Det blir en, som lämnar Afrika. Och låt oss säga, att det skulle bli femhundra levande människor, som blir upptagna. Det där är nu inte — det där är inte församlingskroppen. Det här är Bruden. Det där är inte församlingen. Det här är Bruden. Förstår Ni?

³⁷⁶ Församlingen kommer att komma upp i tusental men det är i nästa uppståndelse. "De lever inte förrän om tusen år." Förstår Ni?

³⁷⁷ Men i Bruden, om femhundra människor lämnade jorden just den här minuten, skulle världen inte veta någonting om det. Jesus sa: "Där ska vara en i sängen och jag ska ta en och lämna en." Det där är om natten. "Det ska vara två ute på marken", borta på andra sidan av jorden, "Jag ska ta en och lämna en. Och liksom det var på Noas tid, så ska det vara vid Människosönens tillkommelse."

³⁷⁸ Tänk! Allting kommer att gå vidare precis så vanligt som det kan vara. Ett fanatiskt Budskap kommer att gå förbi och innan man vet ordet av, någonting: "Den här predikanten, som reste någonstans, kom aldrig tillbaka. Han gick förmodligen till skogs på jakt. Han kom bara aldrig tillbaka mer. Och *den här* mannen för någonstans. Vet Du, vad som hände? Jag tror, att den där unga flickan, hon — hon måste ha förts bort någonstans, vet Du, någon tog ut den där flickan och våldtog henne, slängde henne troligen i floden. Hon var inte tillsammans med någon." Hälften av det... Nittionio av varje... Man kan säga, att en av varje hundra miljoner kommer aldrig att veta någonting om det, ser Ni, om inte någon, som är bekant med henne säger: "Flickan är försvunnen. Jag kan inte förstå varför. Hon gav sig aldrig iväg på det där sättet." Nej.

³⁷⁹ Och då de säger: "Gravarna kommer att öppnas." Hur ska gravarna öppnas? Då jag — jag har inte tid till att gå in på det här, som jag skulle vilja. Jag blir tvungen att ta det här, ser Ni, bara för att visa Er Guds enkelhet. Och detta kalcium, pottaska och allting, då — då... Allting, som finns i en av material, blir bara så mycket som en sked. Det är riktigt. Och vad det gör, det bryter ut igen i ande och liv. Gud bara talar och Bortryckelsen kommer. Det är inte att gå ut dit och Änglarna kommer ner och gräver upp gravarna och får ut ett gammalt dött kadaver här. Vad är det? Det föddes av synd till att börja med. Men en ny En, som är skapad lik den, ser Ni. Förstår Ni? Om vi har *den här*, kommer vi att dö igen. Förstår Ni? Ingen... Man säger: "Gravarna ska öppnas. De döda ska vandra ut." Det där kan vara sant, men inte öppnas så, som Ni säger öppnas. Förstår Ni? Det är riktigt. Förstår Ni? Det kommer inte att vara så.

380 Det kommer att vara en hemlighet, för Han sa, att Han skulle komma "liksom en tjuv om natten". Han har redan talat om det här för oss, Bortryckelsen.

381 Sedan kommer domen att drabba, synd, plågor, sjukdom och allting. Och folk kommer att ropa efter att döden ska ta dem, då domen kommer. "Herre, varför är den här domen över oss, då Du sa, att det skulle bli en Bortryckelse först?"

382 Han kommer att säga: "Den har redan kommit och Ni visste det inte." Förstår Ni? Gud som gömmer Sig i enkelheten. Oj, oj! All right. "Allt det där det har redan skett och Ni visste det inte."

383 Varför tror inte de troende på de enkla tecknen på Hans Tillkommelse?

384 De väntar sig alla de här sakerna, som omtalas i Skriften och — och att månen ska gå ner mitt på . . . Rättare sagt, solen ska gå ner mitt på dagen och att det ska bli alla slags ting. Å, om vi bara hade . . . Jag har anteckningarna skrivna om det här, ser Ni, för att visa, vad de där sakerna är. Och vi ska få det i brytandet av de här Inseglan den här veckan i alla fall, ser Ni. Förstår Ni? Där är det, just där det redan har passerat och man inte visste om det. Se efter, om det är så, om Herrens Ängel kommer att bryta upp de där Inseglan till det. Kom ihåg, att det är förseglat med de där Sju mystiska Tordönen. Förstår Ni?

385 Vad nu? Varför kan folk inte tro på en ödmjuk skara människors enkla enkelhet, ser Ni, och Guds teckens Röst? Varför kan de inte tro det? Precis liksom det alltid har varit, ett sant Guds Ord, som blir uppenbarat. Det är så, att de är för smarta och för utbildade för att tro på det skrivna Ordets enkla form. De vill lägga sin egen tolkning till Det. "Det betyder inte *det här*. Det betyder inte *det där*." Förstår Ni? Det betyder verkligen Det Där.

386 Lyssna! Får jag säga det här riktigt raskt nu! Till och med synerna, som Gud ger här på den här platsen, är så missförstådda. Det är orsaken till, att Ni hör mig på banden säga: "Säg det, som banden säger! Säg det, som synerna säger!" Om Ni nu är klarvakna, kommer Ni att se någonting. Förstår Ni? Jag hoppas, att jag inte behöver hålla det i min hand och visa Er. Förstår Ni? Förstår Ni? Förstår Ni? Ni är . . . Det är — det är här. Vi är vid änden. Förstår Ni? Jajamensan. Smarta utbildade människor missar det. De enkla synerna, då de uppenbaras i sådan enkelhet, att det bara täcker för folks huvuden. Förstår Ni?

387 För jag såg synen, berättade alltsammans för Er om att fara dit upp och jaga och Ni vet, det fick folk att hysa betänkligheter. Och där sände Gud den dit upp med avsikt och kom tillbaka och tolkade den direkt, visade min mors bortgång och sådana saker. Och kom sedan tillbaka och berättade det i förväg. Och

det skedde precis exakt så, som Han hade sagt, att det skulle göra. Förstår Ni?

388 Och ändå kom Johannes raka vägen ut dit och bekände. Han sa: "Jag är ingen Messias, utan jag är rösten av en, som ropar i öknen."

389 Och så säger just de lärjungarna: "Varför säger de skriftlärda att Skri- . . . Skriften lär, att Elias först måste komma?" Förstår Ni? Guds enkelhet går bara raka vägen över huvudet på folk.

390 Låt mig ta det här och sedan avsluta! Det ska jag med Guds hjälp. Förstår Ni? Titta! Låt oss nu förklara det här! Så jag — jag är ledsen för att jag hela tiden säger till Er alla, att jag ska gå och sedan . . . Titta! Ledsen för att uppehålla Er. Men om bara några timmar kommer vi tillbaka.

Titta, låt oss ta en enkel droppe bläck!

391 Allting är till av en anledning. Ni har samlats här i förmiddag av en anledning. Jag äter hemma hos Er, Charlie. Nellie, Du lagade mat åt mig av en anledning. Jag . . . Allting är till av en anledning. Den här kyrkan är uppförd av en anledning. Det finns ingenting utan en anledning och ett skäl.

392 Låt oss ta den enkla bläckdroppen nu! Kan Ni höra mig? [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Låt oss ta en enkel bläckdropp och titta på den! Vad är den? En droppe bläck. Var kom den ifrån? All right. Låt oss ta den här bläckdroppen nu, den är, och låt oss säga, att det är svart bläck. Det där bläcket är nu till för ett ändamål. Det kan skriva min benådning i ett fäng- . . . Ut ur ett fängelse. Det kan skriva min benådning från en dödszell. Är det riktigt? Det kan skriva Johannes 3:16 och frälsa min själ genom att jag tror Det. Är det riktigt? ["Amen."] Eller så kan det underteckna min avrättningsorder. Förstår Ni? Det kan fördöma mig vid domarskranket. Det är till för ett ändamål. Är det riktigt? ["Amen."]

393 Nå, låt oss titta på det där lilla bläcket och se efter var det kommer ifrån! Nu är det bläck. Det har sammansatts av kemikalier osv., tills det har blivit bläck. Och det är svart. Om man droppar det på sina kläder, kommer det att fläcka dem.

394 Men vi har tillverkat ett ämne, som kallas blekmedel. Ni kvinnor använder Clorox blekmedel. Nåväl, jag tar den där enda bläckdroppen och droppar den i en balja med — med blekmedel, vad hände nu med bläcket? Förstår Ni? Varför? Blekmedlet har tillverkats, uppfunnits och tillverkats av kemikalier, som tillsammans kommer att lösa upp den där färgen så fullkomligt, att man inte kan finna den. Nu är en del av blekmedlet vatten.

395 Vatten är H₂O, vilket är väte och syre. Och både väte och syre, bägge två, är farliga sprängämnen. Och så är väte och syre faktiskt aska. Det är vad det är, det är riktigt, kemisk aska, bara kemisk aska. Sätt nu samman dem, så får Du vatten. Men

ta sönder det, så har Du väte och syre, och fortsatt bara att gå tillbaka!

396 Då man nu kommer in i det här, låt oss ta . . . Och jag kan inte. Nu kan det ju vara kemister, som sitter här. Och nu vill jag säga det, för det — det kommer att vara kemister, som lyssnar till det, jag kan inte formeln. Men jag vill bara förklara det på mitt eget ödmjuka sätt och lita på, att Gud kommer att uppenbara Sig i det.

397 Titta, jag droppar den där bläckdroppen i en — ett — ett blekmedel. Vad händer? Omedelbart är den svarta fläcken borta. Man skulle inte kunna finna den igen ens om man måste, den är borta. Man kommer aldrig att se den mer. Vad hände? Nu ser man ingenting komma upp ifrån det. Det gör man inte. Varför gör man inte det? För att den är upplöst.

398 Nu skulle vetenskapen säga: "Den vände tillbaka till sina ursprungliga syror."

399 Var kom syrorna ifrån? Förstår Ni? Tja, man säger: "De kom från — från vissa saker." All right. Säg till exempel liksom: "Ångorna åstadkom syror." Var kom ångorna ifrån? "Ja, det var, vi ska säga, att ångorna blev till av molekyler." Var kom molekylerna ifrån? "Från atomer." Var kom atomerna ifrån? "Från elektroner." Var kom de ifrån? "Kosmiskt ljus." Ser Ni, man är långt långt bak, bortom någonting, som kan hittas av kemister, nu. Och om det finns en substans och en skapelse, måste den komma från en Skapare.

400 Så Ni sitter inte här av en slump. Jag håller inte på till halv ett eller klockan ett av en slump. "Den rättfärdiges steg är beordrade av Herren." Förstår Ni? Det finns någon orsak till det. Det finns någon orsak till, att man tror. Det finns någon orsak till, att man inte tror. Precis liksom med — med det där bläcket.

401 Låt oss nu förklara det där. Det första nu, säg, efter att vi kommer tillbaka till . . . Vi ska ta det tillbaka så långt som till molekylerna. Nu tog vi molekyl, skulle jag säga, nummer ett gånger molekyl 9 gånger molekyl 12. Om det nu hade varit 11, skulle det ha blivit rött. Men det — det måste vara 12 för att få svart.

402 Så ska vi ta det ner till atomer. Det var atomer. Och 9^6 gånger $+4^3$ det är lika med atom 16^{11} . Om det hade varit 16^{12} , kunde det ha varit mörklila. Förstår Ni? Så fortsätter man att förklara det vidare.

403 Det visar, att det fanns ett någonting där fordom till att börja med. Det är bara sunt förnuft. Det är en skapelse. Den måste ha en Skapare. Och den gick ut ifrån en Skapare och sedan blev den bestämd och inlagd i dessa olika. Nu kan inte vetenskapen ta atom B_{16} gånger 12 gånger 14 gånger vad det nu är, ut så där, för att skapa det där. Gud var tvungen att göra det.

404 Och sedan förs det ner till en plats, där det har kommit ner till atomer, då kan vetenskapen börja röra vid det. Därefter kommer det ut i molekyler, då kan de börja se det litet bättre. Sedan kommer det ner, därifrån, till någonting annat. Därefter kommer det till kemikalier och sedan blandar man samman dessa.

405 Då nu mannen, innan han syndade. Jag håller på att avsluta, men missa det inte! Då mannen syndade, skilde han sig ifrån Gud och gick över den stora klyftan och satte sig i döden på den här sidan. Han gav sig iväg. Det fanns ingen väg tillbaka. Exakt. Det fanns inget sätt för honom att komma tillbaka. Men då, då han gjorde det, accepterade Gud en ställföreträdare, vilken var ett lamm eller en bock eller ett får eller någonting, för blodet, som Adam talade om, eller – rättare sagt Abel talade om det, på andra sidan av klyftan.

406 På den sidan är han en Guds son. Han är en ättling från Gud. Han är en arvtagare av jorden. Han kan styra naturen. Han kan tala till existens. Å, han är en skapare själv. Han är en Guds ättling.

407 Men då han gick över, skilde han sig från sitt sonskap. Han är en syndare till naturen. Han är under Satans händer och välde.

408 Och Gud tog ett offer, en blodets kemikalie, men blodet av tjurar och bockar frånskilde inte synden. Det täckte bara över synden. Om jag har en röd fläck på min hand och täcker över den med vitt, finns den röda fläcken fortfarande där. Ser Ni, den är fortfarande där.

409 Men Gud sände från Himmelen ner ett blekmedel för synden. Det var Hans egen Sons Blod. Det, då vår bekända synd droppar in i Guds blekmedel, försök att hitta den igen! Syndens färg går tillbaka genom mellanleden och ner genom tiden, tills det träffar åklagaren, Satan, och ligger på honom till Domens Dag.

410 Vad händer med sonen? Han kommer in i fullkomlig gemenskap med Fadern igen och står på andra sidan av klyftan utan något minne av synden emot sig. Aldrig mer, det finns ingen mer blekmedelsfläck, som kan synas någonstans. Han är fri. Halleluja! Precis liksom det där Cloroxet, Rättare sagt, det där bläcket kan aldrig bli bläck igen, för det är sönderdelat och tillbakaskickat igen. Och då bekänd synd är bekänd och har doppats i. . . En man eller kvinna, som har doppats i Jesu Kristi Blod, det tar död på alla symptom. Och varenda molekyl av synden går tillbaka till djävulen och läggs på honom till denna Domens Dag, då hans eviga bestämmelseort kommer att kastas i en Eldsjö. Och klyftan är överbryggad och kommer aldrig att kommas ihåg längre. Och en man står rättfärdiggjord som en Guds son. Enkelhet!

411 Moses, under tjurars och bockars blod, med sin bekännelse till Guds Ord! Och Gud kunde ta den enkle mannen och lägga Sina Ord i hans mun. Och han bevisade, att han var Jehovas

tjänare, för han kunde gå dit ut och Jehova talade till honom genom syner. Han gick ut, sträckte sina händer mot öster.

412 Och kom nu ihåg, att Gud hade talat till honom! Det är Guds tanke. Gud använder människor. Gud talade till honom. Det är riktigt. Han sa: "Gå och räck ut den där staven i Din hand mot öster och säg: 'Flugor!'"

413 Moses, under den där bockens, fårets, blod gick dit ut och tog den där staven, räckte den mot öster. "SÅ SÄGER HERREN. Varde flugor!" Hörde aldrig en fluga. Gick tillbaka. Det är redan uttalat. Det var en tanke, nu är den uttalad, den är uttryckt. Det är Guds Ord då. Den kom på en människas läppar, en enkel man under blodet av en tjur, tjur eller en bock.

414 Det första man visste var, att en grön fluga började flyga omkring. Nästa sak man visste var, att de var fem pund per yard. Vad var det? Det var Guds Ord, uttalat genom Moses, Skaparen. För under blodet stod han i Guds Närvaro och hans egna Ord var inte hans ord.

415 "Om Ni förblir i mig och mina Ord förblir i Er, så be om vad Ni vill, det ska bli givet åt Er." Var står Församlingen?

416 "Varde paddor!" Och det fanns inte en padda i landet. På en timmes tid var det tio fot djupt av dem på vissa platser. Vad var det? Det var Gud, Skaparen, som gömde Sig i en enkel man.

417 Nu vill jag fråga Er en sak. Om en tjurs eller bocks blod använt som blekmedel, vilket bara kan övertäcka, kunde sätta en man i position att uttala Guds skapande Ord och få flugor till existens, varför ska man få betänkligheter för att Jesu Kristi Blods blekmedel skulle kunna tala en ekorre eller någonting till existens?

418 Gör inte det, var inte betänksamma över enkelheten! Tro att Han fortfarande förblir Gud! Oj, oj! Förlåtelse för synden! Å, så jag önskar, att jag kunde . . .

419 Sedan, i Markus 11:22: "Om Ni säger till detta berg: 'Flytta på Dig!' och inte tvivlar i Era hjärtan utan tror, att det Ni har sagt ska ske, å, då kan Ni få det Ni har sagt."

420 Oj, jag har tre eller fyra sidor. Vi måste bara låta det gå. Tack!

421 Gud som gömmer Sig i enkelheten. Ser Ni det inte? Det är någonting, som är fel någonstans. Det är någonting, som är fel någonstans. Då Gud uttalar någonting, kan Han inte ljuga. Han gav löftet. Förstår Ni? Han gömmer Sig i enkelheten. Det är så enkelt!

422 De utbildade och forskarna säger: "Å, det är . . . Å, det är telepati eller någonting. Ser Ni, det är ett . . ."

423 Gud kan susa iväg bort genom tidens strömmar och tala om för en där borta precis exakt vad som skedde, tala om för en precis exakt vad man är idag och vad man kommer att bli i

framtiden. Det där är fortfarande genom Jesu Kristi blekmedel, som kan ta en syndare och bleka in honom Dit, så att han står i Guds Närvaro.

424 ”Och om Ni förblir i mig och mina Ord i Er, kan Ni be om vad Ni vill och det ska bli gjort. Den som verkligen tror på mig, de gärningar, som jag gör, ska han också göra.”

425 ”Hur kan Ni döma mig? Å, sa inte Era egna lagar, att de, som Guds Ord kom till, profeterna, kallade Ni inte dem för ’gudar’? Och hur kan Ni då döma mig, då jag säger, att jag är Guds Son?” De kan inte se det. De kan inte se det.

426 Nu, Församling, i de kommande Budskapen, från och med ikväll, missa inte att se det! Förstår Ni? Se den tid, som vi lever i! Och kom ihåg, att Jesu Kristi Blod tar synden så långt bort ifrån Er, att den inte ens finns i Guds minne mer. Det tar bort alla fläckar.

Synden hade lämnat en blodröd fläck,
Han tvättade den vit som snö.

Så inför Tronen,
Står jag fullkomlig i Honom.

427 Oj, oj, hur kan jag vara fullkomlig? Hur kan jag vara fullkomlig? På grund av Blodet. Inte jag men det där Blodet står mellan Gud och mig. Jag accepterade Det. Och Han la det . . . Jag är en syndare men Han är Gud. Men kemikalien står mellan mig, dödandet av synden, så Gud ser mig precis så vit som det — det vatten, som finns i blekmedlet. Min synd är borta. Den kan inte ens nå Honom, för det finns ett Offer, som ligger där.

428 Var är vår tillit till att tro på det enkla Gudsordet? Precis det Gud sa, ta Honom på Hans Ord. Gud gömmer Sig nu i enkelheten, i en ödmjuk liten skara, men en vacker dag kommer Han att uppenbara Sig liksom Han alltid har i förgångna tider. Älskar Ni Honom? [Församlingen säger ”Amen.” — Utg.]

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

429 Älskar Ni Honom? [Församlingen säger ”Amen.” — Utg.] Å, är Han inte underbar? [”Amen.”] Jag hoppas och jag litar på, att Budskapet kommer att åstadkomma det, som Det var avsett att göra, att Det kommer att få Er dit, att Ni inte ser efter blomstrande saker. Eller något . . . Då Du ser Gud i storheten, titta hur ödmjukt det är, och då kommer Du att få se Gud. Titta inte efter Honom . . .

430 Då Elisa var borta i den där grottan, röken gick förbi, blod, åska, blix och, ser Ni, alla den här sortens förnimmelser vi har haft, blod i ansiktet och i händerna och förnimmelser och allting. Det oroade aldrig den där profeten. Han låg bara där, tills han

hörde en stilla, liten Röst, (vad var det?) Ordet, då skylde han sitt ansikte och gick ut. Ser Ni, det var Det.

431 Kom ihåg, min vän, titta inte efter mäktiga, stora . . . Man säger: "Gud, Han talar om mäktiga, stora ting. Det ska komma en tid, då det ska vara *det här, det där* eller *det andra*, mäktiga, stora ting." Jag hoppas, att ni får tag i det, som jag talar om. Förstår Ni? "Mäktiga, stora ting, ser Du! Och å, då det här sker, det kommer att vara mäktigt, stort som *det här*."

432 Och det kommer att vara så ödmjukt, att man kommer att missa hela saken, bara fortsätta rakt fram. Förstår Ni? Och man kommer att se sig tillbaka och säga: "Nja, det där gick aldrig i . . ." Ser Ni, det gick rätt över huvudet och man såg Det aldrig ens. Gick bara vidare. Ser Ni, det är så enkelt. Förstår Ni? Gud bor i enkelheten, ser Ni, för att uppenbara Sig i storheten. Vad gör Honom stor? För att Han kan göra Sig enkel.

433 En stor, mäktig man kan inte göra sig enkel. Han måste vara en hög ämbetsman. Förstår Ni? Men han är inte stor nog än. Då han blir tillräckligt stor, då kommer han ner *så här*, ser Ni, kan ödmjuka sig.

434 Liksom den gamle helige sa där uppe i Chicago: "Den där mannen gick upp med hela utbildningen osv." Han sa: "Han kom ner, uppiskad, med hängande huvud. Gick ut, besegrad." Han sa: "Om han hade gått upp så, som han kom ner, skulle han ha kommit ner så, som han gick upp." Nåväl, det är riktigt. Förstår Ni?

435 Ödmjuka Dig! Var bara ödmjuk! Försök inte vara egendomlig! Bara — älska bara Jesus! Förstår Du? Säg: "Herre, om det finns någon falskhet i mitt hjärta, om det finns någonting fel, Fader, så vill jag inte vara så. Ta bort det, Du! Jag vill inte vara så. Å, jag vill räknas som en av dem på den Dagen, Herre. Och jag ser, att Dagen närmar sig."

436 Ni ser de här Inseglan börja, om Gud vill öppna dem åt oss. Kom ihåg, Han allena kan göra det. Vi är beroende av Honom. Gud välsigne Er!

437 Och nu antar jag, att Er pastor kommer att ha ett ord till Er att säga, rättare sagt att säga till — till Er, innan vi träffas igen i eftermiddag. Och jag tror, att mötet kommer att . . . Sångmötet klockan halv sju, pastorn? Och det är . . . [Broder Neville säger: "Börjar klockan halv sju." — Utg.] Halv sju. Och det är . . . ["Dörrarna öppna klockan sex."] Dörrarna öppna klockan sex. Sångmötet kommer att börja klockan halv sju.

438 Och om Herren vill, ska jag ikväll tala över ämnet Den sjufalt förseglade Boken. Och sedan, måndag kväll, ryttaren på den vita hästen. Tisdag kväll . . . Ryttaren på den svarta hästen, onsdag kväll. Den grå hästen, den gulbleka hästen. Och ryttaren på den röda hästen. Och sedan gå in på det sjätte . . . Fjärde, femte och

sjätte och sedan söndag kväll. Nästa söndag förmiddag kan det bli ett helbrägdagörelsemöte. Jag vet inte.

⁴³⁹ Kom nu ihåg, att vi är invigda åt Herren, vi själva och kyrkan, till Guds tjänst! Gud välsigne Er!

⁴⁴⁰ Jag — jag är en hel timme sen. Förlåter Ni mig? [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Jag — jag menar inte, ser Ni, jag menar inte att göra så där. Men, ser Ni, jag — jag kommer ju bara att vara hos Er den här veckan, sedan ska jag fara härifrån igen. Och jag vet inte, vart jag ska fara, bara dit Han leder. Och jag vill lägga in varenda minut jag kan, för jag vill tillbringa Evigheten tillsammans med Er.

Gud välsigne Er! Nu broder Neville.

GUD GÖMMER SIG I ENKELHETEN,
UPPENBARAR SIG SEDAN I DENSAMMA SWD63-0317M
(God Hiding Himself In Simplicity, Then Revealing Himself In The Same)
SERIEN UPPENBARELSEN OM DE SJU INSEGLN

Detta Budskap av broder William Marrion Branham, som frambars på engelska söndag förmiddag den 17 mars 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortad på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org